

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul IX, Nr. 111, OCTOMBRIE 2012 | Apare la SFÂRŞITUL lunii | 2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU | **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE:** **www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

ANUNŢ TÂNCĂBEŞTI 2012 – pag. 4

Editorial: GENOCID 1944 - 1964

Să lămurim lucrurile odată pentru totdeauna: ***În ce relaţii putem noi să fim, noi, poporul român***, nu numai Mişcarea Legionară, ***cu tot ce reprezintă organizare evreiască, începând cu "comunitatea" din oraş şi terminând cu "comunitatea" mondială?***

Bineînţeles că nu sunt "bolnav" să îmi închipui că am dreptul să vorbesc într-un anumit sens în numele poporului român; totuşi am un mic drept pe care mi-l dă contactul informaţional cu acţiunile iudaice de subjugare, dublat de contactul personal, ca "beneficiar" direct, de peste şaptezeci de ani, al manevrelor de "învăluire".

Faptul că în peisajul politic românesc apar aproape ca o voce singulară, nu este expresia unei "singurătăţi", este urmarea unor politici adoptate de toate guvernările din ultimul secol, de promovare a intereselor iudaice în numele unor "drepturi" care au stat la baza permanentelor nedreptăţi făcute poporului român.

Se continuă aplicarea unui sistem brevetat de "securitate" în timpul regimului iudeo-comunist: orice faci este cunoscut unde trebuie. Dacă atunci lumea se ferea de orice gest care putea fi interpretat ca "împotriva regimului", acum, din motive în parte imaginare, **exprimarea în public a unor păreri "neconforme"** despre tot ce are tangenţă cu trecutul, prezentul sau viitorul **intereselor iudaice, este însoţită** de cântărirea atentă a interlocutorului şi **de acea scurtă privire "împrejur"** pentru a se asigura că se află într-un cadru "potrivit". ***Constat aceste lucruri prin contactul***

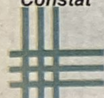
direct cu diverse persoane care fac aprecieri laudative la adresa publicaţiei noastre, care se plâng că nu prea o găsesc la chioşc, iar care, la invitaţia de a face abonament, declară că "le este frică". Alţii se jenează probabil şi nu motivează refuzul în acest fel, invocând diverse motive. Ce să înţelegem de aici, decât faptul că **presiunea psihică exercitată de fosta securitate a fost substituită de un sentiment asemănător având-şi originea în alt presupus deţinător al puterii?**

Într-o perioadă de timp semnificativă ca durată, de la invazia hoardelor bolşevice în România anilor 1944 şi până la amnistia deţinuţilor politici din 1964, amnistie acordată de Gheorghiu-Dej, (nu de Ceaşcă, aşa cum cred mulţi), intensitatea represaliilor împotriva românilor a fost expresia unei uri nemărginite a "executanţilor" la adresa poporului român.

Să lămurim un lucru, "să spulberăm" enorma diversiune care încearcă cu destul succes să atribuie genocidul post-belic comunismului şi comuniştilor; comunismul, ca exercitare a principiilor, a fost doar "haina" îmbrăcată de călăii poporului român, un travesti la adăpostul căruia se încearcă acum absolvirea de la condamnare a adevăraţilor vinovaţi.

(continuare în pag. 4)

Nicador Zelea-Codreanu

GENOCID 1944 – 1964 (continuare din pag. 1)

Bineînţeles că, în fond, comunismul, având ca autori ai doctrinei nişte evrei, Karl Marx şi Frederic Engels, se îndrepta împotriva tuturor ne-evreilor, ca una dintre soluţii pentru accederea la stăpânirea lumii. Aplicarea procedeelor de câştigare a puterii, oricum criminale, au fost diferite în sensul numărului de victime, diferenţa fiind strict legată de două lucruri: cine aplică aceste planuri criminale şi ce loc ocupă ţara respectivă în planurile globale.

Pe noi ne interesează în primul rând **cine au fost autorii, iniţiatorii marelui genocid anti-naţional, anti-creştin şi anti-legionar** care, conform cercetărilor (conform Gh. Boldur-Lăţescu) se ridică la 1.115.000 de arestări abuzive în sensul legalităţii şi motivaţiei şi la 500.000 de victime în sensul asasinatelor prin diverse metode: glonţ, sugrumare, bătaie până la moarte, foame, frig, muncă forţată, lipsă de asistenţă medicală.

În al doilea rând ne interesează **care au fost executanţii** - nu "cine a apăsat pe trăgaci", să zicem, în sensul "plutoanelor de execuţie"; **executanţii au fost de fapt cei care au decis în ultimă instanţă soarta a milioane de români.**

În al treilea rând vom încerca "să desluşim" care a fost motivaţia cruzimii şi, într-un fel, dacă a existat o motivaţie de luat în seamă.

Încercând să găsim o explicaţie cât de cât plauzibilă a evenimentelor, **vom pune faţă în faţă "protagoniştii", aşa cum i-a pus istoria: într-o parte populaţia majoritară, adică românii, versus minoritatea evreiască.**

Versus? Împotrivă?

Da, lucrurile sunt uşor de explicat: **o populaţie străină intrată în ţară, în mod categoric împotriva voinţei naţionale, impusă de marile puteri** din motive lesne de explicat, dar care nu fac obiectul articolului acesta.

Au venit "înarmaţi" cu concepţii neconforme cu creştinismul, cu firea blajină a românului, poate puţin indolentă, nefăcându-şi probleme de conştiinţă atunci când interesele personale sau de grup o cereau, **maeştri neîntrecuţi în arta corupţiei, a diversiunii,** utilizând cu pricepere o serie de comportamente cărora românul nu a reuşit să le facă faţă, pierzând încet dar sigur toate priorităţile obţinute în milenii de sacrificii. **În mai puţin de un secol au obţinut poziţii dominante** în finanţe, comerţ, industrie, profesii libere, învăţământ, media etc. ***O să mi se răspundă că "este meritul lor"! Fals:*** metodele prin care au obţinut poziţia dominantă să zicem în perioada interbelică nu are legătură cu stricta legalitate; practicând **concurenţa neloială** prin corupţia guvernanţilor până la cel mai înalt grad, profitând, ca şi astăzi, de marea criză economică din 1929, pârând tot timpul autorităţile române pe la cancelariile marilor puteri că se practică discriminarea pe baze rasiale (ca şi astăzi). Tot timpul supăraţi, nemulţumiţi, vindicativi şi, în final, duşmănoşi.

Declarând pe toate tonurile şi la cea mai mare intensitate a nevinovatei lupte pentru supravieţuire, aceasta se transformă de fapt într-o luptă nemiloasă de înrobire a poporului român, cu mari realizări prin "anestezierea" clasei politice, prin cointeresarea materială, prin exploatarea ambiţiilor personale (vezi cazul I. Gh. Duca), prin introducerea în patul regal a unei profesioniste a amorului (vezi Carol al II-lea).

Un alt capitol important în lupta împotriva României ca entitate statală a fost preluarea iniţiativei, a formării şi a conducerii "Partidului Comunist DIN România" (a nu se confunda cu Partidul Comunist Român). Acest P.C. din R., expresie a "Internaţionalei Comuniste" nici măcar "nu recunoştea" statul român! 95% dintre membrii trăitori pe pământ românesc erau evrei iar în restul de 5% încă mai aveau loc neromâni.

Aversiunea funciară a românului de rând şi nu numai pentru comunism crease prin asociere un antievreism care, oricum l-ai privi, este justificat.

Anticomunismul românilor a fost (şi este) născut mai mult dintr-o manifestare a instinctului de conservare şi a fost adoptat şi întreţinut de declaratul şi oricum evidentul anticreştinism, incompatibil cu bimilenara noastră credinţă.

Cu toate aceste tensiuni, minoritatea evreiască s-a dezvoltat în România "ca peştele în apă" şi urmează o primă concluzie de importanţă capitală: **niciodată, în existenţa convieţuirii români-evrei, aceştia nu au fost agresaţi ca în alte ţări în decursul istoriei,** aversiunea pentru aceşti ultimi "năvălitori" fiind în cel mai grav caz declarată public de către câteva personalităţi politice, mai puţine decât degetele de la o mână! Românul de rând, milioanele de români care se simţeau agresaţi de invazia evreiască, s-au limitat la comentarii între ai lui! Desfid pe oricine crede că poate dovedi altceva!

Atenţie deci; la prima ocazie pe care populaţia evreiască a avut-o de a-şi manifesta ura împotriva celor în mijlocul cărora trăiau, fără nici un fel de reţinere, au fost autorii unui genocid anti-românesc nemaicunoscut în istoria noastră, de o sălbăticie şi o cruzime inimaginabile! La "cedarea" Basarabiei să te faci vinovat, fără putinţă de tăgadă, dovedit cu acte, de asasinarea a 42.000 de militari români în retragere, dintre care peste 41.000 făcându-şi stagiul militar sau fiind concentraţi (am exclus ofiţerii şi reangajaţii care erau profesionişti), deci zeci de mii de victime absolut nevinovate, care nu puteau fi suspectaţi de nici un fel de conflict cu populaţia evreiască din Basarabia, dezvăluie adevăratul caracter şi adevăratele sentimente ale acestor oameni!!!

Atenţie, deci, iunie 1940, nu are nici o legătură cu evenimentele, cu măsurile antievreieşti care încep să apară peste un an şi nu au nici un fel de asemănare cu izbucnirea de ură concretizată în acest uriaş masacru în care, dintr-o neglijenţă criminală, nici până astăzi nu au fost "număraţi" şi puşi în sarcina autorilor civilii asasinaţi.

Iarăşi şi iarăşi atenţie! Faptele dovedesc o **continuare a acestui comportament ucigaş la următoarea "oportunitate"!**

Când apare aceasta: după 23 august 1944, ziua aşa-zisului armistiţiu; în decurs de zile, cu concursul oficialităţilor sovietice (consilieri, generali, miniştri) puterea este preluată în România de evrei, în frunte cu tovarăşa Ana Pauker, secondată de un imens cortegiu de conaţionali, şi începe al doilea mare dezmăţ anti-românesc; noi nu ne vom referi decât la organele de represiune având în componenţă de la primul nivel de comandă şi coborând la următoarele eşaloane până la doi şi trei, la anumite servicii mergând până la anchetator; 90% evrei (ofiţerii cei mulţi şi brutali erau şi de alte naţionalităţi conlocuitoare, în special unguri şi slavi).

Desigur am făcut remarca privind pe mulţi anchetatori, care erau bucuroşi să ajungă în contact direct cu "banditii de legionari" şi alţii, să îşi satisfacă instinctele bestiale omorând în bătaie pe cei anchetaţi, supunându-i la tot felul de chinuri mai mult sau mai puţin rafinate manifestându-şi ura în modul cel mai primitiv.

Dacă vă interesează, au fost destule evreice care participau la interogatorii, asta în special în primii zece ani şi dădeau o mână de ajutor la "stâlcirea" celui anchetat, fiind specializate în lovirea cu beţe a zonelor de maximă sensibilitate a bărbaţilor. (conf. mărturiilor lui Costi Teja, Cătălin Zelea-Codreanu şi alţii).

Până la continuarea dezvăluirii de amănunte privind componenţa exactă primelor sisteme de organizare a organelor de represiune, voi mai face câteva consideraţii pe temă: luarea în discuţie a subiectului nu trebuie considerată ca fiind de natură istorică. Desigur că sunt date şi fapte intrate în istorie, dar trebuie remarcate două lucruri care fac obiectul ocultării: primul ar fi că intrarea în istorie s-a făcut şi se face pe măsura şi în funcţie de interesele iudaice, având sub control total orice fel de consemnare neconvenabilă.

În al doilea rând, nu vrem să evocăm toate aceste lucruri numai pentru a le scoate din uitare; **genocidul anilor 44 - 64 a fost reluat, evident sub alte forme, corespunzătoare sec. XXI, care se bazează pe măsuri economice criminale:** să impui în anumite domenii egalizarea preţurilor cu cele din ţări apusene supradezvoltate, fără să ţii cont de veniturile românilor, este o condamnare la moarte a cel puţin 70% din populaţia ţării.

Voi reveni cu un exemplu apropos de ocultarea unor fapte şi apropos de controlul brutal şi obraznic al istoriei naţionale.

În ***"Istoria românilor"*** **editată de Academia Română** într-o formă grafică remarcabilă, în volumul IX care se ocupă de perioada respectivă în cele mai mici amănunte, se prezintă numitul pogrom de la Iaşi din vara anului 1941, supranumit "trenurile morţii".

Pe zeci de pagini, consemnând amănunte, unele reale, altele exagerate dar oricum aruncând o pată oribilă asupra autorităţilor române şi germane implicate, fiind vorba de moartea în condiţii groaznice a 2500 de evrei (bineînţeles cu toată obedienţa autorilor nu au putut accepta cifra înaintată de oficialităţile evreieşti, de 12.500).

Atenţie, "ciuliţi urechile": nici un cuvânt despre genocidul de la "cedarea" Basarabiei, unde sunt asasinaţi de către bande de evrei 42.000 de ostaşi români şi un număr cel puţin asemănător de civili!! Am mai scris o dată cifrele (nu vor fi niciodată suficient amintite).

Să revenim însă la executanţii marelui genocid anti-românesc şi anti-creştin, conform arhivelor "Securităţii":

După folosirea timp de câteva luni a fostelor organe de informare şi represiune moştenite de la regimul anterior lui 1944, Siguranţa Generală, Serviciul Special de Informaţii, Poliţia şi Jandarmeria, a fost creată "Brigada Mobilă", embrionul viitoarei Securităţi.

Inspector general al "B.M." a fost numit Grumberg Boris alias Nikolschi Alexandru: că era evreu nu trebuie specificat, fiind evident, născut în Basarabia, "fugit" în U.R.S.S. înrolat în temutul N.K.V.D.

"Brigada Mobilă" era organizată teritorial, având componente în tot restul ţării. Avea să fie numită "sabia ascuţită a revoluţiei".

În mare despre câteva acţiuni de amploare:

- *"Ridicarea a 72.000 de saşi şi svabi trăitori în România, trimişi în minele din Siberia, de unde s-au întors, după ani de muncă forţată, mai puţin de jumătate."*

- *"Arestarea şi încarcerarea a zeci de mii de legionari pentru o vină colectivă şi anume pentru apartenenţa la o organizaţie politică".*

"Răspunderi colective?" Contrar normelor şi principiilor de drept, arestaţi şi încarceraţi zeci de ani, fără să li se poată imputa lucruri concrete. O simplă declaraţie că a fost legionar era suficientă!

- Instrumentarea "cazului Tămădău" care duce la scoaterea în ilegalitate a P.N.Ţ., anihilarea primelor formaţiuni de rezistenţă armată din munţi, grupuri iniţial compuse din militari şi mai târziu din legionari. Pe funcţia ocupată de M. Moruzov, a fost numit imediat după 1944 Serghei Nikolov, evreu basarabean, alias Serghei Nicolau.

Alături de Nikolov, ca adjuncţi: Divenko Vanea alias Gh. Vidaşcu şi Iosif Rangheţ, evreu ungur.

Funcţiile de conducere subordonate tripletei de mai sus au fost ocupate (doar câteva nume) de: Mişa Protopopov, Mişa Pertuc, Gonciaruc Piotr, Iaska Alexeev, Gribici Vladimir, Cacica Saşa alias Nicolau Victor, Ebner Silvia, Lobl etc. Se impune o precizare: cei amintiţi ca şi restul, toţi erau evrei!

Această "Brigadă Mobilă" se transformă în 1948 în ***"Direcţia Generală a Securităţii Poporului"*****, D.G.S.P.**, cu precizarea că ***"poporului"*** **se referă la "poporul ales"!**

"Brigada Mobilă şi ulterior D.G.S.P.-ul erau chemate să înlăture pe toţi cei care îşi

exprimau dezacordul cu practicile comunismului: ţărani, muncitori, intelectuali ... devenind o sabie care, permanent trebuia să taie capete... persoanele erau reţinute fără mandat de arestare şi întemniţate fără judecată!"

Reţineţi: era suficient ca cineva să te denunţe că "ţi-ai exprimat dezacordul" şi, dacă nu rămâneai fără cap, înfundai puşcăriile pe termene care au ajuns la 20 de ani!

În fruntea D.G.S.P. este numit Bodnarenco Pantelei-Pantiuşa, evreu ucrainean, primind gradul de general-locotenent al Armatei Române, având ca adjuncţi pe Bucikov Valeriu, evreu basarabean, şi pe Ivanciu Ghiorghi, bulgar trimis în România pentru a scăpa de tragerea la răspundere după comiterea de "nenumărate crime" în Bulgaria.

Mă voi limita să amintesc "birourile şi serviciile erau conduse în general de alogeni": Cacica Saşa alias Nicolau Victor, Oprescu Dorel (nume de împrumut) şi soţia sa Rita, Schlesinger Paul, Blaukenştain Magdalena + soţul, Rosza, Bichel Ivan, Mişa Protopopov, Garabedian, Tokaltian, Sabău (nume de împrumut), Bercovici, Ijak Adalbert, Szabo Eugen, Maximenco Feodor, Mişa Petriuc, Gribici Vladimir, evrei care ocupau funcţii de conducere până la cea de şef de birou inclusiv.

"Cu funcţii de conducere: Hollinger Isidor, Serviciul 1; Mauriciu, Serviciul 2; Andrei (nume de împrumut) Serviciul 3; cu funcţii de şefi de serviciu: Dangoroz, Zalman Marcu, Nenciu Iulian (nume de împrumut), sora sa Rodica şi soţia sa Tony, Zăvodnicu Mircea, Hirsch Tiberiu alias Hida Tiberiu, Friedlemder Eugen, Farcaş Nandor, Bucicov Mira, Demetrescu Raoul, Năvodaru Luiza, Sadovici Mihail, Aprahamian Avedis, Ebner Silva şi alţii, **atenţie, toţi emigraţi în Israel şi alte ţări!** ***Atenţie, vorbim aici de D.G.S.P., nu de conducătorii "Federaţiei Comunităţilor"!*** Poate vi se pare exagerat şi inutil să înşir zeci de nume care în sine nu au nici o relevanţă; în ansamblu însă dezvăluie prezenţa indiscutabilă a grupurilor compacte de evrei care, fiecare în parte şi toţi împreună, sunt responsabili de măcelul postbelic în care este asasinată toată elita politică, militară, intelectuală, ţărănească a poporului român.

Am analizat compoziţia etnică la unul dintre serviciile D.G.S.P.; voi continua în aceeaşi direcţie pe măsura spaţiului disponibil. Mai amintim nume de conducători de direcţii:

- Direcţia a II-a Contrasabotaj - la început Glubacov Andrei şi definitiv Breban (nume de împrumut)

- Direcţia a III-a Informaţii Interne, cu atribuţii de poliţie politică, Aranycs Pavel. Se ocupau în special de "Garda de Fier".

- Direcţia a IV-a Contrainformaţii Militare, general maior Grigore Naum (Grisha) - nume de împrumut, evreu venit de peste Nistru.

- Direcţia a V-a Securitate şi Gardă, Bucicov Valeriu. venit de peste Nistru

- Direcţia a VI-a Transporturi, cu atribuţii contrainformative, cei care au scos din ţară zeci de tone de aur în lingouri, uraniu, petrol, grâu, animale şi produse din carne, lemn - jaf la drumul mare! Conduce gen. Majurov şi oamenii lui.

- Direcţia a VII-a Filaj şi Investigaţii, gen. Kovacs Pius.

- Direcţia a VIII-a Anchete Penale, unitate care "finaliza" eforturile celorlalte unităţi!!

Nu toţi ofiţerii din Direcţia a VIII-a făceau anchete penale. O parte din ei erau "specialişti" în descinderi, percheziţii şi arestări de persoane. Atenţie!!! "aici se hotăra soarta oamenilor, în funcţie de dispoziţiile primite de la vârful piramidei Securităţii şi chiar de mai "sus"

Citez iarăşi

"De aceea aici fuseseră trimişi cei mai de încredere oameni, aleşi după chipul şi asemănarea, plus etnia (plus etnia, plus etnia!) ***lui Pantiuşa şi Grumberg Nikolski, ocupând nu numai funcţiile de conducere ci şi pe cele de execuţie".***

După cum aminteam mai devreme, se "gusta" ca pe un deliciu spargerea capetelor şi dinţilor, smulgerea unghiilor şi tot cortegiul de chinuri şi înjosiri imaginabile. Şeful direcţiei - Dulberger Mişu alias Dulgheru; alţii: Aritonovici Samy alias Antoniu, Matusevici Nathan, alias Andreescu Matusei, Fisher Simon, Ceaslasky, Zigler Simon, Răzvan Sergiu (nume de împrumut), Roşca (nume de împrumut) Davidovici Leon alias Mirescu, Turchischer Marcel, Franca Saman, Haber Estera, Segal Luiza - şi lista nu are sfârşit.

Toate aceste lucruri i-au scăpat din vedere d-lui Tismeneţchi!

Peste câţiva ani Dulbergher va fi înlocuit la comandă de Butika Francisc, evreu din Transilvania.

Explicaţia numirii în toate funcţiile-cheie dar şi în cele subalterne numai a evreilor, era şefa secţiei de cadre C.C. P.C.R., **Ghizela Voss**, realizând un fel de **stat în stat**. Vă reamintim aici că **tovarăşa Voss a rămas într-o poziţie de decizie şi după "valahizarea" Securităţii fiind "sfetnicul de taină" al tovarăşei Ceaşcă**, deci conducând din umbră Biroul 2, fără avizul căruia nu puteai nici să te înscrii la un doctorat!

Atenţie: şeful Ghizelei Voss era Iosif Chişinevschi, iar şeful acestuia era Ana Pauker! Ministru de Interne Burăh Tescovici, cunoscut ca Teohari Georgescu!

Citez: *"ei asigurau puritatea etnică evreiască a cadrelor de bază ale securităţii".*

- Serviciul Tehnic se ocupa cu interceptarea convorbirilor telefonice şi folosirea mijloacelor electronice de ascultare (contrainformaţii), condus de maiorul Hirsch alias Haiducu.

- Serviciul K, cu misiunea de protecţie a cadrelor de miliţie şi securitate, comandat de colonelul Mişa Petruc (nume de împrumut)

- Serviciul Cifru avea ca şef pe colonelul Schmerler.

- Sectoarele financiare, înzestrare şi administrare erau coordonate de colonelul Hary Bogdan (nume de împrumut)

- Şcoala de Ofiţeri de Securitate era comandată de colonelul Voiculescu Ervin (nume de împrumut)

- Şeful Casei de Cultură era colonelul Fux Beria

- Şeful "Spitalului Militar al Ministerului de Interne" era doctorul Herşcovici iar mai bine de jumătate din medici, de aceeaşi naţionalitate.

Unităţi teritoriale:

- regiunea Bucureşti, excepţie, un român luptător în Spania Stancu Aurel; celelalte posturi de conducere: Weiss Isidor, Kohn Bernard, Edelstein, Rodelstein, Hâncu (nume de împrumut)

- regiunea Ploieşti - Ştrul Mauriciu

- regiunea Braşov - Klausek Koloman

- la Piteşti Nedelciu Mihailo - bulgar şi la scurt timp după aceea colonelul Wisting Eugen

- la Galaţi Ijal Adalbert

- la Constanţa Nicolae Doicaru

- la Bacău colonelul Câmpeanu (nume de împrumut)

- la Suceava Popic Adalbert (nume de împrumut)

- la Târgu Mureş Dascălu Eugen (nume de împrumut)

Mă opresc aici cu enumerarea celor care, făcând parte din "Securitate", şi-au manifestat ura împotriva poporului român, ură materializată printr-un genocid fără egal în decursul istoriei noastre.

Trebuie să mai precizez două lucruri de importanţă capitală:

1 - nu am luat în consideraţie faptul că a mai existat şi o Miliţie, organ de represiune fizică şi morală despre care ne rezervăm dreptul de a face aceeaşi analiză a factorilor de comandă şi influenţă, Miliţie în care elementul alogen în special evrei în "Vechiul Regat" şi unguri în Transilvania.

2 - s-a întâmplat un fenomen, nici o surpriză: evreii se "aduceau unii pe alţii" - deci dacă cineva îşi închipuie că totul se rezumă la cei amintiţi mai sus, greşeşte. Se poate constata din arhive, că din cei aprox. 40-45.000 de "lucrători" în Securitate, mai mult de o jumătate erau evrei în perioada de până la valahizare.

Să nu uităm că a apărut şi un M.S.S., Ministru al Securităţii Statului.

Oricum, ordinele de represiune veneau de la cei amintiţi şi de la "Comitetul Central" al Partidului, controlat de aceiaşi minoritari.

Vreau să închei cu o concluzie ce se desprinde foarte simplu din expunerea aceasta şi care este de natură "să dea peste cap" teoria conform căreia genocidul anti-românesc şi anti-creştin din perioada 1944 – aprox. 1964 nu poate fi "aruncat în spinarea" comunismului şi comuniştilor. **În toate ţările lagărului socialist, în aceeaşi compoziţie politică, nu s-au semnalat asemenea abuzuri.**

Dacă în toate teritoriile lagărului socialist avem acelaşi număr de comunişti (proporţional), dacă în toate aceste ţări avem următorul "număr comun", adică ocupaţia armatelor sovietice, ***ce nu mai este comun în restul ţărilor, este specific în România timpului şi generează marele Genocid?***

"Mânăstire într-un picior, ghici ciupercă ce-i?"

Un singur lucru nu este comun: controlul total al puterii de către elementul evreiesc, lucru imposibil de contestat!

Atenţie!!! Din cei mai puţin de 1000 de comunişti în perioada interbelică, să acceptăm că dintr-odată, s-au "prăsit" 20.000 de mii de comunişti evrei, care s-au simţit în largul lor să aplice o politică de partid?

Să fim serioşi,: exceptând politica represivă prezentă la orice schimbare majoră de regim (nu de guvern), mai ales fiind vorba de comunişti, evreimea din România a simţit că este momentul de a trece la represiune corespunzătoare cu sentimentul de ură pe care îl simţeau faţă de români şi de creştini în general. Se făcuse "proba" oribilă cu patru ani înainte la cedarea Basarabiei.

Unde este biata minoritate evreiască din România de oricând, care nu are alte năzuinţe decât să fie lăsată în pace să trăiască în legea ei, în bună înţelegere cu românii, victimă a naţionalismului?!

Păi aceşti zeci de mii de evrei sunt numai în mult urâta de români Securitate? Sute de mii sunt şefi peste tot, agresivi, din mici negustori de mosorele şi ace Lipscani, colonei şi generali de Securitate, din biet croitoraş de mahala specialist în ministere, din bun vecin cu Gheorghe denunţător nemilos, din student la medicină doi ani, director de Institut de Cercetări, din capitalist se transformă peste noapte într-un intransigent adept al teoriilor comuniste în numele cărora cică, ucide cu nemiluita români!

În ce lume şi în ce ţară trăim, în care de aproape zece ani, plătim regeşte nişte cetăţeni români de naţionalitate evrei, în cadrul unui "Institut de Cercetare a Holocaustului din România" ca să demonstreze că suntem un popor de criminali şi nu ne interesează deloc cele două masacre care au marcat pentru vecie poporul român, cel de la "cedarea Basarabiei" şi Marele Masacru Postbelic.

În ce lume şi în ce ţară trăim în care se acceptă "vinovăţia colectivă", luând în consideraţie că cei vinovaţi de deportarea în Transnistria a peste 100.000 de evrei (nu s-a dovedit niciodată câţi au murit şi câţi s-au întors în România) au fost judecaţi, condamnaţi la moarte şi executaţi?

Ce se străduieşte de zece ani I.C.H.R. să demonstreze pe banii noştri şi noi plătitorii nu ştim pe ce dăm banii?

Aceste întrebări şi restul derivate din conţinutul articolului îşi aşteaptă răspunsurile care să depăşească simplele declaraţii!

Un răspuns ar trebui să fie un institut independent de statul român îngenuncheat în faţa intereselor iudaice, **care să cerceteze şi să publice adevărul!**

Deocamdată, "paşte, murgule, iarbă verde!" - slabe speranţe!

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA OCTOMBRIE –

TÂNCĂBEŞTI 2012

Sâmbătă 1 Decembrie, orele 13, ceremonia de comemorare a asasinatelor din 29/30 nov. 1938, se va desfăşura, cu ajutorul lui Dumnezeu, **în nota obişnuită, la Tâncăbeşti.**
Plecarea la ORA 12 din fața Hotelului Ibis de la Gara de Nord.

ATENȚIE: este o adunare PUBLIC – PRIVATĂ! Ca ORGANIZATORI avem **OBLIGAȚIA de a SELECTA participanții**, pentru desfăşurarea în bune condiții a ceremoniei. Atragem atenția asupra faptului că **orice manifestare nefăcând parte din program va fi sancționată!** Mişcarea Legionară este, înainte de orice, o organizație de luptă, nu un loc de manifestare a veleitarismului sau o adunare de „mămăligi".

SRI ET COMP., dacă vrea să filmeze, trebuie să se prezinte cu legitimație de serviciu; ceilalți "amatori" se exclud. De asemenea, nu pot fi vândute publicații legionare decât de persoanele care au acordul nostru prealabil.

Anul acesta, spre deosebire de cei trecuți, vom fi nevoiți să taxăm folosirea autobuzelor: dacă în mulți ani strângerea fondurilor necesare nu ne-a creat probleme, anul acesta, din motive uşor explicabile, a trebuit "să intrăm" în banii de tipărire şi difuzare a publicației.

Dacă vrei să îți manifeşti bunele sentimente pentru Garda de Fier, îți cerem un mic sacrificiu: comportă-te ca un legionar cca. 120 de minute!

***

HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA

Pe data de 9 octombrie a fost ziua de comemorare a "holocaustului din România" - desigur că trebuia precizat locul, ca să nu se creadă că noi comemorăm holocaustul din Germania - cu toate că nu ştim de ce nu am face şi acest lucru... Bineînțeles că scriind un mic comentariu despre eveniment nu ne trece prin cap să îl negăm: vorba aceea, "unde-i lege, nu-i tocmeală". Şi totuşi **sunt foarte mulți români care ar dori mai multe amănunte susținute cu dovezi valabile în justiție** - ne referim, desigur, la justiția divină, singura în care românul mai are încredere: nu veți auzi un român, sătul de minciuni şi de împilare, punându-şi speranța într-o dreptate operând într-o lume controlată de frică sau de interese.

Românul îşi face o cruce mare şi spune: "Să îi bată Dumnezeu!"; bineînțeles, când blestemă, nu o face cu gândul la promotorii holocaustului, nu, nici vorbă, că "unde-i lege, nu-i tocmeală" chiar şi în relația cu divinitatea!

Românii îi blestemă pe mincinoşi, opresori, pe cei care au pretenții absurde, pe cei care se încurcă în propriile minciuni, pe cei care "îți pot lua oul de sub cloşcă" pretinzând că vor să te ajute; pe cei care vor să ne modifice istoria, pe cei care urăsc creştinismul nostru, pe cei care vor să devină ei stăpâni şi noi slugi - pe ăştia, nu pe alții!

Totuşi, cu tot respectul, noi, românii ne-am însuşit matematica elementară, adică adunarea şi scăderea şi împărțirea. *Cu "tabla înmulțirii" stăm mai prost, în sensul că nici nu "cărăim" când se înmulțesc pretențiile tovarăşilor (tovarăş = cuvânt de ocară) în sensul drepturilor "democratice".*

Dar să revenim la adunare şi scădere. Comisia Wiesel de zece ani ne spune acelaşi lucru, folosind aceleaşi argumente (Comisia Wiesel = Institutul Național de Studiere a Holocaustului). De zece ani domniile lor studiază şi iar studiază, ca nişte" studenți de profesie" pe care îi apucă bătrânețea pe băncile facultăților.

Vrem să ştim şi noi pe unde sunt gropile cu sute de mii de schelete, că la noi nu a ținut chestia cu cuptoarele.

Iată însă că excelența sa dl. doctor **Aurel Vainer lansează un nou concept despre holocaust:**

„Holocaust este mai mult decât uciderea totală *(aşteptăm explicații despre uciderea parțială)*, mai mult decât deportarea, este totalitatea măsurilor luate în timp de autoritățile române împotriva evreilor. O discriminare de la cele mai mici lucruri, la cele mai grave, şi atunci vorbim de holocaust în acest sens larg"...

Deja excelența sa "bagă" o diversiune de te apucă durerile de cap:

În timp, holocaustul începe odată cu interzicerea funcționării de cârciumi cu jupâni evrei în mediul rural de la sfârşitul sec. XIX şi începutul sec. XX.

Ca manifestare holocaustul începe de la insultarea vecinului evreu şi se termină la deportarea în Transnistria, deportare de la care mai departe totul intră în ceață. Ce s-a întâmplat în mod real cu deportații, nu spune nimeni nimic. Deportările au fost măsura ultimă şi drastică împotriva evreilor.

I.N.S.H. are de zece ani toate facilitățile să facă lumină măcar în problema numărului de deportați şi a celor reveniți în țară, urmând ca diferența (simplă scădere) să reprezinte numărul victimelor.

Nu ne gândim că „făcutul de lumină" ar fi în defavoarea temei evreieşti. Nu, nici vorbă:, numai că oscilația aceasta de la 400.000 la 250.000 ne cam descumpăneşte. Am auzit de multe ori: „crima începe de la un singur om" - ceea ce este real - şi atunci ne punem întrebarea *ce se pune la cale cu exacerbarea cifrelor la nivel de sute de mii?*

Vestita inteligență evreiască etalată în 2012 de dl. Vainer, decretând că holocaustul se poate referi la orice măsură „a autorităților" împotriva evreilor, lucru care lărgeşte aria incriminabilă, este completată de altă ambiguitate pusă în scenă tot de excelența sa, din raportul I.C.H.R.: ***"au încetat să mai existe 280-380 de mii de evrei".***

„Au încetat să mai existe"? Bineînțeles că dacă erau omorâți „nu îl durea gura" să precizeze! Dacă spui că au fost omorâți un număr imens de oameni, rămân urme, dovezi, chiar dacă aprecierea are la bază cifre statistice. Se poate explica statistic de la A la Z. *"Au încetat să mai existe"* este un fel de „pumn în gură". „Bă, mucles, au încetat să mai existe, şi discuția ia sfârşit! E clară?"

Cum am mai amintit cu altă ocazie, ***„Istoria Românilor"***, vol. IX, editată de Academia Română, ai cărei membrii au făcut bătături la palme aplaudându-l pe Elie Wiesel când ne făcea criminali, dă două cifre necontestate de „Federație" şi care pun iarăşi pe proştii de români într-o mare încurcătură apropos de matematică: **deportările în Transnistria au numărat puțin sub 105.000.** Deja „cei patru evanghelişti au fost trei: Luca şi Matei". 105.000 este pe bază de documente ce nu pot fi contestate. **Peste 150.000 de evrei în anul premergător începerii războiului au optat pentru raiul bolşevic, trecând (înregistrați) granița, cu acordul autorităților române. Aceştia ce poziție ocupă în matematica absurdului?**

În încheiere, mai ales după noua teorie - cu cifre, fără cifre - holocaustul din România a avut loc. Bineînțeles că vorbăria de mai sus nu face doi bani. Simplu exercițiu retoric!

Cu drag, pe la 9 octombrie 2013!

***

MULȚI GRECI, PUȚINI ROMÂNI!

Agențiile de presă ne arată cu degetul? Da, indirect:

Într-o marți, cancelarul Angela Merkel face "o vizită istorică" la Atena "în semn de susținere față de guvernul elen". Cel puțin declarativ, este un gest prietenesc. **La acest "gest" grecii ies în stradă să protesteze. Câți? 25.000!** Sunt mulți, sunt puțini? Păi cum aflăm: prin comparație.

Într-o marți ,Angela Merkel, la Bucureşti, în acelaşi context (aproximativ): **60 de persoane au**

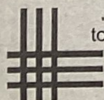
protestat în fața unui restaurant unde au luat cina liderii Partidului Popular European.

La Atena A.M. s-a dus într-un gest de bunăvoință; la Bucureşti într-un gest autoritar, în sensul sublinierii faptului că fosta tovarăşă îl impune în continuare pe fostul tovarăş Băsescu.

Ne uluieşte disproporția dintre 25.000 şi 60! Nu ne mai miră obrăznicia mesajului cu care vine Merkel în România!

Cum să înțelegem pozițiile atât de diferite de pe care se manifestă cele două popoare?

"Tovarăşii" (înțelegând aici călăii poporului român de ieri şi de astăzi), secondați de slugile lor din România (români, eventual, dar la fel de tovarăşi sau, cum le spuneau ai noştri, "români tovarăşiți"), îşi freacă palmele bucuroşi ca la un gheşeft reuşit şi chiar au dreptate: **politica restrictivă** (vroiam să zicem "criminală", dar pare totuşi exagerat) de descurajare, de eliminare din politică a formațiilor sau persoanelor care nu sunt de acord cu o Românie de slugi, **dă roadele scontate. Din ce în ce mai mulți români au început să**

își reînsușească mentalitatea de câini hăituiți de hingheri (ieri securiști, astăzi o forță iudaică dominantă).

Apropos de cele două cifre - 60 și 25.000 - am putea să ne așezăm pe poziția a jumătate dintre românii care se simt obligați să emită o părere despre defectele acestui popor: suntem slabi, dezinteresați, ne merităm soarta. Aprecierea este superficială și în concordanță cu interesele antinaționale, chiar suntem foarte tentați să credem că există "răspândaci" în această direcție.

De asemenea, suntem convinși că dacă Merkel ar fi îndrăznit să se amestece în numirea unui președinte de republică în Grecia, grecii nici nu o lăsau să coboare din avion.

Suntem avocații românilor? Era bine să fim, dar ne mulțumim cu modesta poziție de martori: **de la câștigarea Independenței Greciei,** din sec. XIX (precizarea datei ne desemna ca "erudiți", și nu suntem), **aceștia nu au mai suferit "ocupații" comparabile cu cele ale noastre.**

Depășind limitele unei aprecieri "partizane", distrugerea unui spirit național nu se limitează și nu începe odată cu regimul iudeo-comunist. Amintiți-vă faptul că după primul război mondial am fost "ocupați" de invazia evreiască, ofensivă biruitoare, distrugătoare fizică și morală a Mișcării Legionare, cea care în zece ani de luptă în contextul unei terori de stat de dimensiuni naționale, reușise să reașeze pe românul de rând în locul pe care i-l hărăzise Dumnezeu pe acest pământ și pe care trebuia să fie după mai mult de un mileniu de sacrificii.

Jumătatea de secol de teroare iudeo-comunistă de până în 1989 a fost prelungită sub altă formă și la altă intensitate, până astăzi. Guvernările de după 1990 au fost dependente, slugi obligate să poarte pamperși ori de câte ori foștii tovarăși transformați în actualii tovarăși promotori ai mondialismului (de fapt fostul internaționalism, antinațional și anticreștin) le arătau un deget acuzator! Dacă le-ar fi arătat pumnul, și pamperșii erau prea puțin!!

Românul, care toată viața lui și toată istoria lui a fost agresat de intervențiile directe sau indirecte ale unor puteri externe care urmăreau să ne impună diverse lucruri care nu aveau nimic cu interesele naționale (la mintea cocoșului), devine mai mult decât **suspicios, într-un fel chiar agresiv la astfel de intervenții .**

În 1878, la pacea de la Berlin de **după Războiul de Independență din 1877, alt cancelar german, Otto von Bismark, condiționează recunoașterea Regatului României de împământenirea a 300.000 de evrei.**

Oricât ne-am "străduit" să aflăm care era avantajul lui Bismark sau al Germaniei, nu am reușit să aflăm, și nici nu am întâlnit pe cineva să ne poată spune. De ce oare a trebuit să ne blagoslovească Dumnezeu cu astfel de "daruri"?

La pacea de la Versailles, după primul război mondial, iarăși a trebuit să ne impună "cineva" împământenirea a 500.000 de evrei. De data aceasta "băgătorii pe gât" au fost americanii (pe care-i înțelegem: erau de atunci iudaizați "până în măduva oaselor")!

Oameni buni și oameni răi, toată lumea "se face că plouă", dar plouă cu scuipați!

Marele Brătianu, făuritorul statului modern român alături de Rege, și-a dat demisia pentru a nu fi semnatarul unui tratat de pace care consemna începutul distrugerii din interior a României, fără leac, fără posibilități de reacție - împământenirea de care vorbeam. Așa ceva! **Ăsta este unul dintre motivele pentru care istoria noastră lovește în interesele evreiești în România!** Culmea culmilor, suntem obligați să-i iubim! "Sindromul Stockholm"! Domnilor conaționali, chiar nu vă temeți deloc?

După 23 august 1944, iarăși politica internă și externă impusă dinafară.

După 1989 dezastrul economic planificat pe fiecare an în parte, gradat, dar scopul final tot același: "moartea" României! Și, colac peste pupăză, d-na Merkel, fără atribute masculine, ne vrea într-o anumită poziție, ne vrea fără reacție la violarea drepturilor de stat cu drepturi egale în Uniunea Europeană.

De multe ori ne-am gândit de ce naționalismul unor popoare (printre care am aminti pe sârbii "tocați mărunt" de americani, pe Argentina naționalistă și ultracatolică, pe Grecia ortodoxă, țările catolice: Italia, Spania, Portugalia) nu declanșează ura marii finanțe internaționale. Poate este prea mult să crezi așa ceva, dar nu ne putem opri: ***o Grecie naționalistă și ultraortodoxă nu este pe lista neagră??*** De noi, să nu mai vorbim: marcați de agresiunea iudaică, încă de la începutul statului național, chiar dacă toți se fac a nu băga în seamă. La un moment dat situația va scăpa de sub control. Băsescu + Ungureanu + restul lumii (lumea lor) sunt deocamdată o garanție pentru facilitarea planurilor de înrobire a românilor.

Știți ce face d-na Merkel? Ce au făcut alte mari puteri de-a lungul istoriei noastre: suntem folosiți ca "obiect" de schimb în niște trocuri ale căror dedesubturi nu le deslușim. Ca exemplu istoric: războiul ruso-turc din 1812, pierdut de turci; la tratativele de pace Turcia dă ca despăgubire Rusiei ceva care nu-i aparține, îi dă Basarabia!! În contextul sec. XX America & Co. dă Rusiei (Uniune Sovietică bolșevică) estul Europei, incluzând România. Se pune întrebarea: Merkel & Co ne-a hotărât soarta aruncându-ne în gura monstrului iudaic??

Am arătat mai sus că la anumite intervale de timp în sensul istoric, România devine victima unor planuri aparent secrete, dar absolut vizibile și previzibile: **1878, 1919, 1944, 1989, date la care marile puteri, sub o formă sau alta, conlucrează la aruncarea României ca pradă planurilor iudaice.**

La o privire superficială presupunerea pare hazardată, dar pentru oricine urmărește din acest punct de vedere (al locului României în planurile iudaice de stăpânire), vede că toate cele patru date enumerate mai sus pot fi unite printr-un semn de egalitate: de fiecare dată s-a făcut un pas mare în procesul de iudaizare a României!! Să fim iarăși sortiți ca "pradă de război"?

Am pus la început o întrebare: cum să înțelegem pozițiile absolut diferite de pe care se manifestă cele două popoare în contextul prezenței la protest: 25.000 versus 60?!

După toate explicațiile de mai sus, mai este necesară întrebarea care urmează: ***cum să înțelegem pozițiile total diferite de pe care sunt tratate cele două țări, Grecia și România? În Grecia Merkel se duce să îi încurajeze, să mimeze compasiunea și sprijinul, iar la noi vine "să bată cu pumnul în masă"***, un gest total neprietenesc (să nu zicem dușmănos), afectând echilibrul electoral pentru alegerile de peste o lună și jumătate!

Nemernicilor, mai lăsați "bombardamentul" cu fumigene apropos de democrație: suntem într-un regim de dictatură a finanței internaționale care controlează totul și face jocul cotropitorilor. Viitorul nostru? Moartea României ca națiune!

***

POPORUL GERMAN

"Germania a lansat o anchetă pentru crime de război în cazul unui bărbat de 87 de ani care este acuzat că a fost gardian SS în lagărul de exterminare de la Auschwitz, după ce justiția americană nu a reușit să-i retragă cetățenia americană și să obțină expulzarea acestuia." - Hot News .ro

Johann Hanns Breyer se apără declarând că a făcut parte din trupele care erau în afara lagărului - lucru fără importanță întrucât este declarat complice la crimă și va fi tratat ca atare.

Biroul Special German de investigare a crimelor de război - care sigur că este format din conaționali precum la noi Institutul de Cercetare a Holocaustului din România - declară un lucru surprinzător, cifrând numărul victimelor de la Auscwitz – Birkenau la *"cel puțin 344.000 de evrei"* (după The Gurdian).

Să comentăm pe rând:

1. Până la ce distanță în afara lagărelor amintite se apreciază a fi "complici"?

Cât de complici sunt cei din afară, de la kilometri, zeci de kilometri, sute de kilometri?

După acest procedeu de incriminare, să nu spună cineva că nu toți germanii au fost "complici"!

2. De când în lagărele sus citate au fost omorâți 344000 de evrei? Păi noi știm de 3.000.000!

Făcând suma victimelor - trâmbițată dar și acceptată de o lume îngenuncheată de iudaismul mondial - la un total de 6.000.000, cele 3.000.000 de la Auschwitz dădeau marea majoritate. Dacă numărul victimelor a fost înmulțit cu 10 și acum se declară altceva, noi ce să mai credem? ce să mai facem?

Dacă am avea puterea necesară, am cere Israelului să prezinte documentele de arhivă corespunzătoare.

Israelul nu le are, lagărele fiind cucerite de "Armata roșie" (de sânge) și se află acum în arhivele secrete ale Kremlinului, reprezentând un "as" în pokerul politicii mondiale. ***Dacă cifra s-ar apropia de cele trei milioane de victime declarate de oficialitățile evreiești, arhiva nu ar mai prezenta nici o valoare pentru ruși și ar fi făcută publică.***

3. Poporul german este, fără îndoială, unul din marile popoare ale lumii. Ce îl caracterizează? Disciplina însușită, dacă se poate spune așa, de la naștere. Este harnic, perseverent, are cultul muncii, a dat mari personalități culturii universale, mari inventatori și oameni de știință; ***toate ar fi bune dacă...***

Este socotit ca un lucru bun respectul pentru "lege', dar toate au o limită.

Aparent pare o prostie să socotești că respectarea legilor este benefică sută la sută, pentru simplul motiv că unele legi nu au viață lungă, lucru care le demonstrează netemeinicia: sunt făcute de oameni, cu dorințele și pasiunile lor, sunt legate de multe ori de contextul istoric și de cel politic și geopolitic.

Cine l-a "plasat" pe soldatul Jonahann Breyer la paza exterioară a lagărului de la Auschwitz? Nu legile celui de al Treilea Reich?

Cine a trimis la luptă împotriva bolșevismului odios multe milioane de germani, de la copii "Hitlerjungen" până la ultimii veterani de război, nu respectarea legilor? Și ce putea să facă soldatul Breyer, educat în respectarea legii?

Cunoaștem bine mentalitatea evreiască: aveau oportunitatea de a-și ucide dușmanii și au profitat de ea.

Milioane, câte milioane în timpul războiului, în care carnea de tun era obiditul popor rus!

Domniile voastre știu că orice unitate militară a Armatei Roșii avea unul sau mai mulți "comisari politici" în general de etnie evreiască și care, cu pistolul în mână în spatele liniei de atac, "indicau" direcția de mers. Cine nu înțelegea "aluzia", lua un glonț în piept. Zeci de prizonieri au declarat acest lucru.

Domniile voastre știu că toți prizonierii ruși au fost declarați trădători și la repatriere împușcați, mitraliați; erau creștinii sau, oricum, ne-evrei și la "Lege" scrie că a omorî un ne-evreu este un lucru benefic, nicidecum o crimă.

Dar să revenim la poporul german de astăzi: când o prietenă din Germania, la o masă, ne-a auzit vorbind de rău pe evrei, a fost foarte critică (eufemistic vorbind) la adresa noastră. Și-a însușit legile despre contextul relațiilor Germania - Israel cu atâta convingere încât puteai să juri că ai greșit interlocutorul.

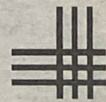
Legile acestea cât vor fi valabile? **Beneficiarii lor cred că la infinit; nu le trece prin cap că alimentează niște nemulțumiri care la un moment dat vor face explozie.**

Vă spunem noi ce se va întâmpla: vor fi luate cu asalt băncile și toate mijloacele de control a populației și se va găsi un alt sistem de practicare a relațiilor economice. Toate puterile lumești au o naștere, o viață și o moarte, nimic veșnic! Pentru bietul soldat Breyer va fi prea târziu, dar va fi poate prea târziu și pentru salvarea unei logici elementare: poporul german va fi și el acuzat că a respectat legile, de cei care vor veni!

Totdeauna va fi un Breyer sau un milion sau multe milioane răspunzători că au respectat legile, trași la răspundere de alți conaționali privind viața și lucrurile, în general, prin "ochelari de cal"!

(continuare în pag. 15)

Redacția

Atitudini

OBSESIA PAULESCU

ANUNȚ:

Institutul de Național de Diabet "Prof. dr. N. Paulescu" de sub conducerea d-lui prof. dr. Ionescu-Târgoviște organizează CONFERINȚA "NICOLAE PAULESCU, 143 DE ANI DE LA NAȘTERE" pe data de 12 NOV. 2012, ORA 17, LA SALA DALES.

La sfârşitul unei lungi, obositoare şi prea puţin productive şedinţe de plen a Academiei de Ştiinţe Medicale în care „nemuritorii" au dezbătut, fără să tragă o concluzie pragmatică, situaţia mizerabilă în care se află Institutul Cantacuzino (altădată o glorie ştiinţifică naţională, acum în prag de desfiinţare ca să i se fure terenul din Cotroceni şi să se lase mână liberă jafului numit "import de medicamente"), s-a trecut la votarea primirii a doi sau trei membri de onoare de peste hotare, medici – oameni de ştiinţă de „mare prestigiu". Evident că în acea atmosferă de oboseală şi plictis (academicienii fiind oameni în vârstă, supuşi unor discuţii sterile mai bine de cinci ore), s-a propus de la prezidiu şi candidatura d-lui profesor **PETER MANU din New York**. Preşedintele nostru a citat pe nerăsuflate câteva merite ale acestui domn ce bătea la uşa Academiei, după care somnoroasa adunare a fost invitată să-l voteze. O pădure de braţe s-a ridicat spre tavanul amfiteatrului mare de la Colţea. Din păcate am fost singurul care a rămas stană de piatră. Nu pentru că aş fi avut ceva personal cu dl. dr. P. Manu. Unii ar putea să mă acuze că mă răzbun pentru polemicile pe care le-am purtat în cursul anului 2011 în paginile săptămânalului „Viaţa medicală". Nici vorbă. Ştiu să-mi respect adversarii de idei.

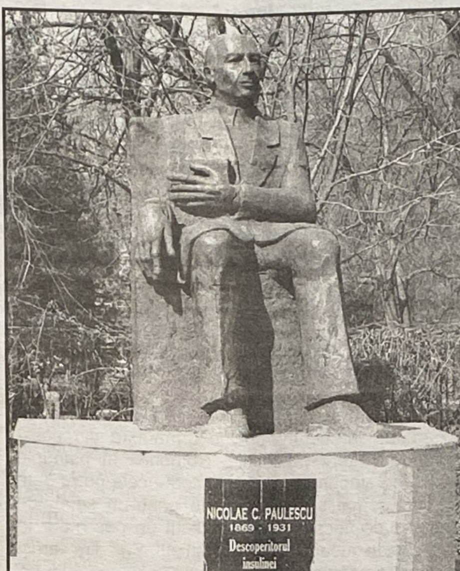
Din păcate, în urma unui articol al meu care făcea cunoscut că pe vremea mareşalului Antonescu a funcţionat, în deplină libertate şi respect, un larg învăţământ universitar pentru evrei, între care şi o facultate de medicină în cadrul Spitalului Caritas, condusă de prof. dr. Marcu Cajal (tatăl viitorului academician Nicolae Cajal, el însuşi student la acea facultate), m-am trezit cu un răspuns semnat de doctorul new-yorkez, de o rară vehemenţă, total alături de drum. În afară de faptul că mi se punea eticheta de „înşelător al cititorilor", nici un contraargument „la obiect" nu răsărea de pe undeva. În textul său dr. P. Manu vorbea de A.C. Cuza, de legionari, de antisemitismul românesc, dar nu de facultatea evreiască sau de realizările ei.

Consider că i-am dat un răspuns de K.O. în articolul "Sunt un plagiator ordinar", apărut tot în „Viaţa medicală". De ce plagiator? Fiindcă toate datele expuse de mine aveau o singură sursă: volumul despre „Contribuţia evreilor din România la civilizaţie si cultura", Bucureşti, Hasefer 1996, sub red. acad. N. Cajal şi dr. H. Kuler. Aşadar, nimic de la mine, totul din scrierile apărute cu binecuvântarea Federaţiei Comunităţilor Evreilor din România.

Că aliaţii germani ne-au impus o discriminare în cultură, defavorizându-i pe evrei, asta e adevărat, dar de aici la aşa-zisul „holocaust românesc" pe care sionismul îl clamează, este o distanţă foarte mare.

Fie-mi iertată această introducere. Ea n-ar fi existat **dacă noul nostru coleg de academie nu s-ar fi manifestat ca un înverşunat duşman al lui NICOLAE PAULESCU.** Aş zice chiar că scopul (citeşte "misiunea") d-sale în publicistica de cultură istorică de la noi este nimicirea „mitului" Paulescu. Conform instrucţiunilor primite (căci altfel cum s-ar putea explica obstinaţia cu care de câţiva ani buni loveşte şi iar loveşte în Paulescu, sugerând chiar scoaterea descoperitorului insulinei din posteritatea ştiinţifică), dl. dr. Manu îşi continuă atacurile. Desigur, iniţiativa nu i-a aparţinut.

OFENSIVA ANTI-PAULESCU a debutat cu violenţă în 2003, când, la Congresul Mondial de Diabet de la Paris **urma** ca, în plen, **sutele de specialişti de pe întregul mapamond să recunoască prioritatea savantului român în descoperirea insulinei.** Era programată şi dezvelirea unei plăci comemorative cu efigia în bronz a lui Paulescu, la Hôtel Dieu, unul dintre cele mai vechi şi prestigioase spitale universitare din lume (înfiinţat în evul mediu). O cârtiţă

publicistă a publicat **o biată notiţă în „Le Monde", în care se anunţa că Paulescu a fost antisemit** (Weill N. Paris manque de célébrer l'inventeur antisémite de l'insuline. Le Monde, Aug 26, 2003.). **A doua zi orice comemorare internaţională Paulescu a fost contramandată**, placa de marmură cu efigia în bronz în care figura şi maestrul lui Paulescu profesorul Lancereaux, a fost smulsă din perete, iar la întrebarea unui academician român prezent la congres, **cine ar putea să ordone „la loc comanda"** reaşezând măcar placa la locul ei, **decanul Facultăţii pariziene de Medicină i-a dat un răspuns aiuritor: *„Numai rabinul şef al Parisului"!*** Nu preşedintele Franţei, nu preşedintele Academiei Franceze, ci doar „marele rabin al Parisului".

Delegaţia română, compusă şi din câţiva membri ai Academiei Române, s-a întors la Bucureşti aşa cum ne-am obişnuit: cu coada-ntre picioare. Am scris atunci o scrisoare deschisă preşedintelui Academiei Române, dar acad. Eugen Simion a găsit că e mult mai prudent pentru situaţia sa socială să "nu fluiere în biserică" şi să stea bine „camuflat în păpuşoi". Mai raţională mi s-a părut atitudinea prof. dr. Nicolae Cajal, pe atunci şeful Comunităţii Evreieşti, care a precizat că nu trebuie amestecate în neştire contribuţiile ştiinţifice cu vederile politice, nici la Paulescu, nici la oricare altul.

Nici până azi această placă nu a mai fost plantată, francezii renunţând cu umilinţă chiar şi la reprezentarea marelui clinician Lancereaux, doar pentru că figura alături de Paulescu. Foarte firesc, prof. Gerard Slama, diabetolog la Hotel-Dieu, mozaic şi el, s-a grăbit să-l şi „toarne" pe Paulescu prestigioasei reviste engleze Lancet, fondată în 1823: "Nicolae Paulesco: an international polemic" (The Lancet, Volume 362, Issue 9393, Page 1422, 25 October 2003).

Prof. dr. P. MANU a urcat pe scena detractorilor lui PAULESCU în 2010, odată cu publicarea în Editura Curtea Veche a cărţii *"Polemica Paulescu: ştiinţă, politică, memorie"*. Dorind ca toporul său de viteaz macabeu să fie cât mai eficient (şi verosimil) în doborârea stejarului Paulescu, domnia sa s-a asociat cu un autohton, istoricul june şi necunoscut Horia Bozdoghină care ulterior nu a mai produs nimic în istoriografie. Cu aerul vag smerit, cum că i-ar recunoaşte lui Paulescu „unele" merite ştiinţifice, P. Manu şi H. Bozdoghină **nu se pot abţine să nu-l caracterizeze pe savantul dispărut în 1931 drept un precursor al intoleranţei rasiale, un adept al hitlerismului „viitor" (căci Hitler a venit la putere la doi ani după moartea lui Paulescu).** Lăudat cu spume la gură de „uriaşul scriitor german" William Totok, bănăţean din naştere, cetăţean de-al d-nei Merkel, dar din întâmplare mozaic, dl. prof. Manu a continuat cu înfrigurată pasiune opera de defăimare a lui Paulescu, ajungând la un moment dat în situaţia de a-i contesta până şi principala prioritate ştiinţifică. **Propunerea sa de a aşeza pe piedestalul pe care scrie "insulină" (pancreina lui Paulescu) pe un medic american, cu totul „întâmplător" de etnie şi religie similară domniei sale, a fost prompt blocată de către prof. dr. C. IONESCU-TÂRGOVIŞTE**, cu argumente precum cristalul, în articolul *„Despre ştiinţa unora şi neştiinţa altora"*, publicat în revista "Cultura" în 10 febr. 2011.

Recunoscând că unele dintre scrierile dr. P. Manu, cu alte subiecte din lumea medicinei, aduc idei judicioase, **mă întreb ce sens mai are acum, în 2012, la peste 80 de ani de la moartea savantului, să-ţi faci o preocupare majoră din a-i întina memoria. *Qui prodest?***

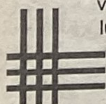
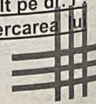
Ceea ce mă miră este faptul că noul nostru coleg de academie caută în continuare „aplaudaci" pe care îi pune să semneze alături de dânsul respectivele bombe cu noroi. Mă voi referi concret la o colaboratoare statornică a d-sale, şi anume la d-na prof. dr. Liliana Rogozea care susţine în prezent cursul de „Istoria Medicinei" la mai noua facultate de la Braşov. Împreună cu această doamnă care ar trebui să educe, nu să dinamiteze încrederea studenţilor, a viitorilor medici în valorile ştiinţifice şi etice ale medicinei româneşti, a publicat, ca de obicei, împreună cu dl. prof. P. Manu, un articol intitulat "***Nicolae Paulescu despre degenerarea rasială***", publicat în 2011, în Jurnalul Medical Braşovean nr.1 .

Ştiu foarte bine că în ochii multora, şi mai ales a comentatorilor de peste hotare care nu cunosc împrejurările care au generat asemenea luări de poziţie antievreieşti, cele scrise de Paulescu pot fi catalogate drept naţionalism extremist, intolerant (nu rasism, d-le dr. Manu, căci coreligionarii domniei voastre nu fac parte dintr-o altă rasă, şi nici măcar antisemitism, cum inexact vă exprimaţi, căci semiţi au fost şi fenicienii, şi sunt, în egală măsură, arabii de ieri şi de azi).

Ceea ce-i supără pe tandemul publicistic Manu - Rogozea (şi, desigur, nu-mi place nici mie) este tonul violent pe care Paulescu îl foloseşte. Nu e însă un caz singular nici în politică, nici în ştiinţă. Ne întrebăm care a putut fi motivul pentru care şi alte mari personalităţi ale culturii noastre din sec. XIX şi începutul sec. XX au adoptat aceeaşi atitudine, de-ar fi să-i numim doar pe B. P. Haşdeu, M. Eminescu, N. Iorga ş.a.? *Nu cumva năvala către parvenire şi îmbogăţire, cu împilarea autohtonilor, practicată de unii dintre „şmecherii" poporului khazaro-evreu să fi fost motivul naşterii aşa-numitului „antisemitism românesc" la un popor ştiut de veacuri a fi creştin şi tolerant?* Însăşi această zgândărire provocatoare de zâzanie între colegi pe care o practică dr. P. Manu şi acoliţii săi este un argument evident că **nu noi suntem cei ofensivi.** Ce s-ar fi aşteptat, să tot întoarcem la infinit „şi celălalt obraz"?

Pentru cei care nu au încă o perspectivă a modului în care rabinatele au urmărit de-a lungul a sute de ani reînvierea imperiului turcic al khazarilor (al evreilor ne-Sabra de azi, adică a peste 85% din populaţia statului Israel), recomand cartea „anonimului" **Soljeniţin: "*Două secole împreună: Evreii şi ruşii*"**, recent apărută şi în România, la Editura Univers.

<u>Ceea ce i-a deranjat însă cel mai mult pe dr. P. Manu şi dr. Liliana Rogozea este încercarea lui</u>

Paulescu de a demonstra că evreii sunt un „popor degenerat".

Ei bine, această chestiune e o problemă foarte serioasă, fiindcă o atare afirmaţie apare ca insultătoare la adresa unei populaţii de milioane de semeni ai noştri. **A vorbi azi de „popoare degenerate" sau hiperdeştepte este o stupiditate. Nu însă de grupuri, mai mici sau mai mari, de indivizi ai căror strămoşi, victime ale unor urgisiri sau rigori religioase, au fost siliţi să practice încrucişările consanguine, mai strânse sau mai laxe.** Fără doar şi poate nu este vina nici a evreilor, nici a ţiganilor că au fost forţaţi să trăiască în comunităţi izolate.

În ceea ce priveşte argumentaţia antievreiască şi limbajul violent folosit de Paulescu în publicistica sa politică, încerc să intru în pielea unui avocat al marelui om de ştiinţă. **Prezint în acest sens nu "circumstanţe atenuante", ci argumente ştiinţifice care îl absolvă** de la judecata prea aspră şi voit tendenţioasă a unora care-şi închipuie că pot scrie cu venin o pagină din istoria ştiinţei.

În atitudinea sa – recunoaştem, partizană - **Paulescu îşi sprijină pledoaria antievreiască globală pe ideile antropologiei şi neuropatologiei din vremea sa. Firesc.** Nu e nici primul, nici ultimul care-şi închipuie că ştiinţa din vremea sa coincide cu „adevărul pur".

În acei ani, mai exact în perioada 1870-1920, mai toţi medicii din lume credeau orbeşte în **teoria eredităţii patologice** în forma ei primitivă - mai exact în ceea ce se numea pe atunci **"teoria degenerărilor"**. Profesorul parizian Prosper Lucas (Traité philosophique et physiologique de l'hérédité naturelle, Paris, 1847), elevul său Valentin Magnan, dar mai ales o altă somitate a psihiatriei franceze, Augustin Morel, în Traité des dégénerescences physique, intelectuelles et morales de l'espèce humaine, au impus pretutindeni respectiva teorie. Teoria degenerescenţei a lui Morel şi-a aflat rapid susţinători, printre alţii, pe mari psihiatri ai vremii: J. Falret în Franţa, J. Maudsley în Anglia, C. Lombroso şi A. Tamburini în Italia, R. von Kraft-Ebing în Germania etc. **Italianul (evreu) Cezare Lombroso (1836-1909), citat abundent de Paulescu, a răspândit „ca o păpădie" în lume teoria degenerescenţei, publicând o serie de cărţi de mare impact**, precum Genio e folia, 1864; L'uomo deliquente in raporto alla antropologia, 1874 ş.a. Lui Lombroso i se datorează epidemia de aprecieri, juste sau injuste, asupra degenerării ereditare la prostituate, criminali, hoţi, escroci. Expresia pseudoştiinţifică de *„faţă lombroziană"* a delicvenţilor e urmarea acestei influenţe asupra psihiatriei din vremea sa.

Educat în Franţa sfârşitului de secol XIX şi puternic influenţat de ideile dogmatice ale catolicismului excesiv de la spitalul confesional Nôtre Dame de Perpetuel Secour, unde a fost acceptat deşi era ortodox (caz unic), datorită competenţei sale biomedicale de excepţie, Paulescu şi-a însuşit ideea că evreii sunt moral vinovaţi de moartea lui Iisus. În plus, comparând doctrina înalt umanistă a creştinismului cu doctrina „dinte pentru dinte şi ochi pentru ochi", el nu a încetat nici o clipă să propovăduiască superioritatea celei dintâi.

Se ştie, de asemenea, că Paulescu şi Corneliu Zelea-Codreanu se cunoşteau şi se simţeau legaţi sufleteşte de acelaşi ideal al propăşirii neamului românesc pe căi cinstite, morale, cu respectarea ierarhiei valorilor. A afirma însă, cum o face dl. dr. Manu, corigent la istorie, că Paulescu este iniţiatorul Mişcării Legionare, este o nerozie rizibilă. Mişcarea Legionară, născută dintr-o stringentă nevoie de renaştere românească, este opera exclusivă a lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Dar să revenim la vechea (şi din păcate actuala) teorie a tarelor organico-psihice cu transmitere ereditară dovedită. De la început, eliminând absolutizările fantezist-partizane ale lui Lombroso şi ale altora, trebuie să reţinem că **genetica populaţiilor, sprijinită de studii la nivel molecular, a depistat cu adevărat o epidemiologie a acestor boli degenerative.** Nu e vorba încă de evrei sau aşa-zisa „degenerescenţă" a etniei lor, ci de un fenomen biologic întâlnit la mai multe populaţii. Îmi închipui că dl. profesor new-yorkez acad. P. Manu şi colaboratoarea sa din Braşov au aflat că anumite populaţii au o susceptibilitate particulară de a dezvolta anumite boli, în funcţie de rasă şi de mediul în care trăiesc. Acelaşi virus herpetic Epstein-Barr, de pildă, dă cancere limfatice grave la unele populaţii de negri africani, o neoplazie a nasului la chinezi, în timp ce la populaţiile de rasă albă, doar o maladie uşor de depăşit: mononucleoza infecţioasă. Lupta organismelor pentru a supravieţui (de la protozoare la om) este însoţită de continue restructurări genetice (mutaţii), dintre care unele sunt patogene.

Referindu-ne strict la populaţiile de evrei (citeşte "khazari") din Rusia şi Ucraina, migrate ulterior în întreaga lume, trebuie să reţinem că ele au o patologie particulară, o serie de boli ereditare care se întâlnesc rar sau deloc la alte populaţii. Există aşadar, ca realitate contemporană, o *Jewish pathology* degenerativă pe care dl. prof. acad. new-yorkez nu o poate nega deoarece a fost dovedită chiar de medici valoroşi aparţinând etniei domniei sale. Şi apropos, de ce americanii au voie să zică "jewish" (n-am auzit în SUA termenul de "hebrew" decât când era vorba de citate biblice sau de istorie antică), iar Paulescu, vai!... ce urât! n-avea voie să zică "jidani"?

Dar să revenim la subiect, exemplificând ceea ce am afirmat: existǎ cu adevărat o patologie a evreilor ashkenazi, adică a celor veniţi dinspre răsărit - la care de fapt se referă Paulescu deoarece formau grosul populaţiei mozaice din România anilor 1880-1930. **Oricine poate, folosind internetul şi cuvintele-cheie "Ashkenazi Jewish Genetic Diseases", să afle** (sursa fiind Victor Center for Jewish Genetic Diseases, Philadelphia, PA) **că populaţiile de evrei proveniţi dintre khazarii răsăriteni (în general askhenazi) au cifre alarmant de ridicate de boli ereditare.**

În dorinţa lor de a-l dărâma pe Paulescu, tandemul publicistic P. Manu – Liliana Rogozea ne aruncă praf în ochi, considerându-ne, pe noi, cititorii-medici, ageamii (citeşte "neinformaţi în materie de genetică moleculară modernă şi deci uşor de dus cu preşul"). Citându-l pe **PAULESCU** din scrierea sa *"DEGENERAREA RASEI JIDĂNEŞTI"* (1928), cei doi constată că savantul vorbeşte aiurea când afirmă că *„degenerarea jidanilor nu recunoaşte drept cauze nici intoxicaţiile, nici infecţiile părinteşti* (sifilis, tuberculoză - n. n.). ***Ea e datorată transmisiei ereditare a unor anomalii cerebrale.***"

Înfrăţirea oraşelor New York – Braşov prin reprezentanţii săi medicali aleatoriu aleşi critică straşnic eroarea şi lipsa de precizie ştiinţifică a lui **PAULESCU care, aducând în DISCUŢIE BOALA TAY-SACHS (O NEURODEGENERARE - n. n.), scrie: *„se observă aproape numai la rasa semită"*. PAULESCU evidenţiază caracterul ereditar al acestei boli.**

P. Manu şi Liliana Rogozea replică: *„Remarcăm încă de la început caracterul neştiinţific al afirmaţiei („se observă aproape numai"), ceea ce ne determină să ne întrebăm* ***de ce nu ni se oferă o cifră care să justifice afirmaţia".*** Aici acerbii critici îşi bagă voit cititorii în ceaţă când comentează că, de fapt, neurodegenerarea Tay-Sachs s-a diagnosticat nu numai la evreii ashkenazi, ci şi la o populaţie din Louisiana (populaţia Cajun), precum şi la unii franco-canadieni din Quebec. **Ar fi grav să-mi închipui că noul nostru coleg de Academie şi d-na profesoară universitară de la Braşov nu au aflat încă cifrele incidenţei maladiei neurodegenerative Tay-Sachs la evreii ashkenazi, pe de o parte, comparativ cu alte populaţii, pe de alta.**

Îmi permit să nuanţez eu ceea ce domniile lor îi cer lui Paulescu, trăitor într-o epocă în care genetica moleculară nu se născuse încă. Ei bine, frecvenţa bolii Tay-Sachs într-o populaţie umană lotizată se judecă azi (după anul 2000) nu numai prin numărul de cazuri diagnosticate clinic, semnalate deci de medicii din reţeaua sanitară a diferitelor ţări, ci după anumite evenimente ce se petrec la nivel molecular, în cromozomii celulelor. BOALA TAY-SACHS este urmarea unor mutaţii apărute în structura genei HEXA de pe cromozomii pereche 15. Dacă prof. P. Manu şi colaboratoarei sale de la poalele Tâmpei le-a trecut pe la urechi şi neînsemnatul amănunt că deranjul structural al genei HEXA constă în incluzia a 4 baze pirimidinice în exonul 11 al acestei gene, e semn că merită să continuăm discuţia. Gena HEXA codifică o enzimă, hexosaminidaza A, absolut necesară dezvoltării sistemului nervos. Odată deranjată prin mutaţii, gena încetează să comande sinteza enzimei şi iată boala Tay-Sachs. Evident, fiind vorba de gene deficitare, este vorba şi de o transmitere ereditară de la bunici la părinţi, de la aceştia la copii etc.

În prezent, în epidemiologia bolilor ereditare, oricare ar fi ele, nu se iau în calcul doar bolnavii aparenţi, homozigoţii, cum li se zice în sens genetic, adică aceia ce poartă gena mutantă pe ambii cromozomi, ci şi purtătorii de genă defectă pe doar unul dintre cei doi cromozomi ai perechii 15 (în cazul Tay-Sachs). În ultimul caz boala nu se manifestă, dar prin încrucişări mutaţia se răspândeşte în populaţiile studiate. Ei bine, **lăsând la o parte statistica din cazurile clinice de TAY-SACHS, care oricum e de 3-4 ori mai mare la evreii ashkenazi comparativ cu alte grupuri etnice, numărul purtătorilor inaparenţi**, diagnosticaţi doar prin analize genetice fine, **este ÎNSPĂIMÂNTĂTOR DE MARE LA ASHKENAZII DIN SUA în comparaţie cu toate celelalte populaţii imigrate în America.**

Vreţi cifre exacte de la Paulescu care a murit cu 50 de ani înainte de apariţia diagnosticului de genetică moleculară?

Vi le dau eu azi, după *AICE*, o asociaţie de cooperare americo-israeliană de studiu al acestor maladii şi după o serie de cercetători de după anul 2000 care au integrat cunoştinţele asupra populaţiilor „founder" (ashkenazii americani fac parte din această categorie), puse la punct de părinţii geneticii moleculare a populaţiilor, marii evoluţionişti Ernst Mayer (1904-2005) şi Sewal Green Wright (1889-1988). În lumina acestor cuceriri ştiinţifice moderne, dr. Neil Risch (evreu) găseşte că evreii ashkenazi emigraţi în SUA au un portaj „ascuns" (în heterozigoţie) de 1/25-1/30, incidenţa bolii Tay-Sachs fiind de 1/3500 nou-născuţi, în timp ce în populaţia generală americană portajul ascuns al genei deficitare e de cca. 1/30.000 **(de zece ori mai mică decât la evrei)**, iar apariţia clinică la nou-născuţii care nu au părinţi evrei ashkenazi este astronomic de mică - 1/320.000, adică de aproape 10 ori mai redusă. (Neil Risch, H. Tang, H. Katzenstein şi J. Ekstein, în American Journal of Human Genetics din 2003, vol. 72, nr. 4, pag. 812-822). Se remarcă faptul că trei dintre cercetătorii citaţi sunt sigur evrei. ***Cine pe cine înşeală? Paulescu pe cititorii săi din 1928, sau, teribil de grav, cogeamite doi profesori universitari „cu pretenţii şi ifose"*** din zilele noastre?!

Victimele sunt junii studenţi medicinişti şi confraţii medici care nu pot fi la curent cu „le dernier cri de la science".

Creştini fiind, vă iertăm dacă e vorba de ignoranţă; nu vă iertăm dacă e vorba de „praf în ochi" aruncat cu intenţie distructivă.

Dar ce? E vorba doar de boala Tay-Sachs? Îi invit pe cititori să deschidă internetul pentru a afla şi altele „Ashkenazi Jewish Genetic Diseases" cu transmitere ereditară (www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Health/genetics.html). Printre acestea se numără incidenţe clinice şi de portaj mult mai ridicate decât la alte populaţii, în boala Canavan şi boala Niemann-Pick. În maladia Gaucher cu anemie, defecte imunitare prin scăderea numărului de globule albe, 1 din 14 evrei ashkenazi sunt purtători ai defectului genetic, ceea ce reprezintă un procent înspăimântător. **Disautonomia familială cu grave dereglări senzoriale**, ale temperaturii corporale, presiunii sanguine, **răspuns necorespunzător la factori stresanţi**, tulburări digestive **ş.a., sindromul Bloom**, anemia Fanconi tip C, mucolipidosis IV, fibroza chistică **- diferenţă enormă între partajul evreiesc ashkenazi - 97%, şi cel al altor populaţii de rasă albă, de numai 4%.**

(continuare în pag. 11)

Radu Iftimovici

profesor doctor, membru titular al Academiei de Ştiinţe Medicale, laureat UNESCO

Un moment de reculegere

BIRUITORUL ÎNCHISORILOR

JEAN BUKIU (26 aug. 1921 – 26 sept. 2012)

membru al Senatului Legionar

Am fost emoţionată văzând legionari bătrâni din Bucureşti şi din diverse colţuri ale ţării, dar şi din străinătate, venind la chemarea ultimului comandant legionar al Căpitanului, dr. Ionel Zeană.

Bătrâni drepţi, cu privire francă şi chip luminos, care te impresionau prin marea camaraderie dintre ei, prin felul în care se priveau şi îşi vorbeau.

Am fost surprinsă şi de faptul că se regăsiseră după zeci de ani de închisoare şi prigoană, că nu renunţaseră la idealul tinereţii şi la luptă.

Era o zi aspră de toamnă, 8 noiembrie 2001, data de reînfiinţare a Senatului Legionar.

Atunci l-am cunoscut pe IOAN SUCIU BUCHIU, devenit, prin "adopţie" americană, JEAN BUKIU.

Fusese în **Frăţia de Cruce** de la **Liceul "Titu Maiorescu" din Capitală**, între anii **1937 – 1941** cu camaradul ing. Aurel Moraru, îl cunoştea personal şi pe dr. Şerban Milcoveanu, tot din acea perioadă. Cu ceilalţi s-a împrietenit imediat, cu solidaritatea care îi leagă instantaneu pe cei cu idealuri comune.

Jenică venea în ţară la fiecare câţiva ani, măcinat de dor, şi făcea turul ei pentru că de pământul natal îl legau mii de fire invizibile. Cu loialitatea specifică Fratelui de Cruce, nu-şi critica niciodată ţara adoptivă, dar nu uita că era român. Era deja o **personalitate a Comunităţii Româneşti din America** şi organiza periodic **SERI CULTURALE**, prezentând celor de peste Ocean **viaţa din lagărele şi închisorile din România** sub cele trei dictaturi (carlistă, antonesciană şi comunistă) şi evocând **valorile neamului românesc:** Eminescu, Vasile Voiculescu, Lucian Blaga, poeţii din închisori (Radu Gyr, Andrei Ciurunga, Sergiu Mandinescu, Nichifor Crainic etc.). În oraşul Aurora înfiinţase cercul "George Coşbuc", iar în Chicago, **cercul "Mircea Eliade"**, încercând să scuture indiferenţa unei societăţi cosmopolite şi egocentriste.

Era prieten bun cu fraţii doctori RONNETT, ALEXANDRU şi VIANOR, de asemeni personalităţi în Comunitatea Românească din exil, cu dr. CORNELIU FLOREA (alias Dumitru Pădeanu), cel care l-a dat în judecată pe Patapievici pentru insultele aduse poporului român. În legătură cu dr. Al. Ronnett, frate de Cruce din vremea Căpitanului, este demn de menţionat faptul că fusese susţinător al lui Horia Sima până când îl cunoscuse mai îndeaproape. După ce s-a lămurit asupra personajului şi a anturajului acestuia, a scris cartea *"O PACOSTE SAU UN DESTIN VITREG?"* în care povesteşte despre intrigile şi meschinăriile simiste ("pacostea" – pentru Mişcare - este Sima).

Fratele lui Jenică, eroul aviator FLORIAN BUKIU, care a participat la cel de-al doilea război mondial, primind ordine şi medalii şi gradul de comandor datorită faptelor sale de arme, ne-a devenit şi el, repede, prieten şi corespondent. Prietenii lui Jenică din America au devenit, în scurt timp, şi ai noştri. Încă o dată se dovedea faptul că distanţele sufleteşti separă oamenii, nu cele fizice... Senatorul legionar Bukiu, deosebit de cald şi comunicativ, expansiv chiar, avea aceeaşi vervă ca şi fratele de Cruce Bukiu de pe timpuri, şi acelaşi simţ al răspunderii. Ne-a fost mereu alături, şi în ceasuri bune, şi în ceasuri grele. Să-l răsplătească Dumnezeu înmiit!

Fusese închis la vârsta de 19 ani, după sângeroasele evenimente din **ianuarie 1941**, pentru că în acele zile se afla la sediul Frăţiei de Cruce din Aleea Vulpache, chemat de Ilie Smultea (şeful Frăţiei din vremea aceea), "să apere Legiunea de Antonescu". Colonelul care venise să-l aresteze era prieten de familie şi s-a oferit să-l facă scăpat, dar fratele de Cruce Bukiu a refuzat net: nu vroia să aibă regim preferenţial, nu putea să-şi lase camarazii arestaţi şi el să plece liniştit acasă. Vroia să fie demn în faţa vrăjmaşului, în vremuri aspre, aşa cum văzuse la Gheorghe Istrate şi la Căpitan. **Şi a fost.** A făcut în total **16 ani de închisoare,** sub Antonescu şi sub comunişti. Episodul arestării, de altfel, l-am aflat de la Aurel Moraru, pentru că Jenică nu s-a lăudat niciodată cu atitudinea sa şi nici n-a regretat-o: aşa era el construit, iar educaţia din Frăţie îi "cimentase" caracterul.

JEAN BUKIU (dreapta) şi Nicador Zelea-Codreanu la sediul nostru (2005)

A scris însă două **cărţi: *"DE LA LINIŞTE LA CÂNTEC"* şi *"IERTARE DA, UITARE NU!"*,** în care povesteşte despre închisorile prin care a trecut. Şi n-au fost puţine: Prefectura Capitalei, Malmaison, Jilava, Văcăreşti, Aiud, Galda, Galeş, Poarta Albă (Canal).

Din locurile de tortură în care şi-a petrecut cei mai frumoşi ani ai tinereţii a păstrat impresii de neuitat, dar mai ales portretele sufleteşti ale celor cu care a împărţit soarta de condamnat, creionându-le în cărţile sale. **Cântecul şi poezia au fost pasiunile lui Jean Bukiu; ele l-au ajutat să supravieţuiască în detenţie**, contracarând regimul de tăcere obligatorie (de aici şi titlul primei sale cărţi, "De la linişte la cântec"). **Era în mod deosebit impresionat de o întâmplare** avându-l protagonist pe ANDREI CIURUNGA: "Eram la Canal în baracă şi noaptea făcea de planton un deţinut care dădea raportul când venea ofiţerul de serviciu. De obicei, raportul suna cam aşa:

- Să trăiţi, d-le ofiţer, în timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic."

În seara de Paşti era de planton minunatul poet basarabean Andrei Ciurunga, numit "poetul Canalului". Vine ofiţerul de serviciu şi Andrei Ciurunga, în poziţie de drepţi, îi spune:

- Să trăiţi, d-le ofiţer, în timpul serviciului meu a înviat Iisus Hristos!"

JEAN SUCIU BUCHIU

IERTARE, DA UITARE, NU!

LUCMAN

Titlul celei de-a doua cărţi pare să conţină o contradicţie, aşa cum remarca însuşi autorul: *dacă nu poţi uita, cum poţi ierta?* **Jean Buchiu, personal, îşi iertase demult călăii, dar nu putea, nu avea nici un drept să-i ierte şi în numele celorlalte mii de camarazi.** Volumul nu prezintă suferinţele unui individ, ci crimele împotriva întregului neam românesc, iar cei care l-au chinuit pe Jean Buchiu au fost aceiaşi cu cei care au asasinat, fără judecată, floarea tineretului român interbelic.

"Cea mai desăvârşită răzbunare a înfăptuit-o Domnul nostru Iisus Hristos prin apostolii lui care au răspândit sfânta credinţă în întreaga lume. ***Tot aşa şi-a dorit răzbunarea Corneliu Zelea Codreanu: ca apostolii lui să ducă mai departe gândurile şi idealurile de viaţă, tuturor românilor*** *– şi poate şi altor popoare doritoare de libertate, adevăr, cinste şi dreptate pentru toţi oamenii."* (Jean Bukiu – *"Iertare da, uitare nu!"*)

Dar, în acelaşi timp, sublinia Senatorul nostru, ***"nu trebuie să-i trecem cu vederea nici pe cei care, până la un moment dat, au fost de aceeaşi parte a baricadei, dar dorinţa de şefie i-a azvârlit într-o poziţie distrugătoare a camarazilor*** **(Horia Sima)".**

"De atunci, de la dictatura lui din 1938, a început dezastrul României, de atunci românii legionari au devenit "paria" societăţii româneşti. *În timpul dictaturii regale erau urmăriţi ca iepurii si împuşcaţi pentru credinţa lor într-o Românie înfloritoare în care să domnească dreptatea, cinstea şi Adevărul.*

De ce erau persecutaţi? Pentru că ceruseră pedepsirea legală a tuturor celor ce furaseră din averea statului, din munca oamenilor.

Cine erau cei care furau din avutul ţării? Toţi politicienii în frunte cu regele Carol al II-lea (printre altele, afacerile Fockner şi Skoda).

Trebuie apoi să recunoaştem deschis că aşa-zisa perioadă de guvernare legionară a fost plină de greşeli făcute de Horia Sima, pus în fruntea Mişcării Legionare prin Decret Regal, care era ***neavenit şi nechemat****, pentru că incompetenţa s-a văzut clar în cele aproape 4 luni de guvernare când a reuşit să piardă tot capitalul adunat de Corneliu Zelea-Codreanu în cei 10 ani de lupte, suferinţe, închisori şi morţi.* ***După asasinarea Căpitanului şi a elitei legionare****, când au pierit aproape 300 din cei mai buni,* ***s-au ridicat cei de la periferie.*** *Şi când a pierit Iuliu Maniu, Partidul Naţional Ţărănesc s-a destrămat; acelaşi lucru s-a întâmplat şi la liberali, unde după dispariţia vestitei familii a Brătienilor au apărut fripturişti cu duiumul. La legionari au început unii "să dea din coate" ca să ajungă în frunte. Cazul cel mai elocvent a fost Horia Sima.*

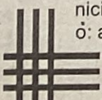
Tragedia acestui neam românesc a fost ca după parodia de regalitate să urmeze ***epoca bolşevică 45 de ani****, care, în afară de a-i considera* ***"paria" societăţii****, au mărit în aşa măsură persecuţiile încât în închisoare* ***au distrus fizic şi moral*** *deţinuţii legionari. Iar dacă credeţi că afară, în aşa-zisa libertate, era mai bine, vă înşelaţi: era de ajuns să spună cineva: "Cutare este legionar, l-am auzit vorbind de bine despre legionari" şi persoana era imediat arestată, schingiuită şi chiar condamnată. Era chiar o vorbă în închisori şi lagăre: "Câţi ani ţi-au dat?" "Cinci", era răspunsul. "Ce ai făcut?" "Nimic."* ***"Nu se poate, pentru nimic se dau numai doi ani."***

Au mai trecut anii, s-au mai schimbat multe, ***până şi comunismul a sucombat şi şi-a schimbat culoarea şi comportamentul. Dar "paria" a rămas."*** (Jean Bukiu, fragment din art. "Paria" publicat in ziarul nostru in 2004)

"Fericiţi cei ce nu au văzut şi au crezut *- sunt cuvintele spuse de Mântuitor lui Toma necredinciosul.* ***La fel putem spune: fericiţi vor fi cei care nu l-au cunoscut pe Căpitan şi totuşi au urmat drumul deschis de el****, înţelegând gândirea lui vizionară."*

Jean Bukiu a fost un privilegiat cunoscandu-l pe Căpitan, noi facem parte din categoria *"fericiţi"*, iar aceasta ne uneşte in eternitate...

Nicoleta Codrin

Carte legionară

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (I)

CONST. PAPANACE

Evenimentele care se vor succeda vor tinde să valideze ipoteza că totul a fost făcut să-l lanseze pe acest ambiţios posedat ca şef al Mişcării Legionare, ca să-i denatureze substanţa ei genuină, după ce va fi fost asasinat Căpitanul şi mare parte din elementele de elită ale Mişcării Legionare, crescute şi educate în şcoala lui.

ACŢIUNEA LUI MITI DUMITRESCU -ASASINAREA LUI ARMAND CĂLINESCU-

Cum am scris şi cu alt prilej, pe Miti l-am cunoscut pentru prima dată pe la sfârşitul lui martie 1939, în refugiul de la Berlin.

Venise cu câteva săptămâni în urma noastră. Pe drumul refugiului îl mânase înfrigurata întrebare „dacă trăieşte Căpitanul".

In acea perioadă de timp zvonul că trăieşte Căpitanul tindea să devină o certitudine pentru cei mai mulţi. Sentimentul legionarilor, ca şi al întregii suflări româneşti care nu putea concepe moartea Căpitanului, era din ce în ce mai cinic alimentat de Siguranţă cu fel de fel de zvonuri. Se urmărea diluarea revoltei şi potolirea setei de răzbunare prin lansarea şi întreţinerea acestei iluzii.

Nu curiozitatea l-a îndemnat pe Miti Dumitrescu să caute lămurirea unei întrebări. Ci altceva. Năprasnica hotărâre care se învolburase în pieptul lui în dimineaţa acelei triste zi de noiembrie, când s-a anunţat oficial şi cinic asasinarea Căpitanului, era suspendată acum de întrebarea: „dar dacă el trăieşte?". Aşadar, rostul lămuririi lui era adânc.

Din prima clipă când ne-am cunoscut m-a întrebat în această chestiune. Il îndrumase comandanta Nicoleta Nicolescu spre mine, în speranţa că eu aş fi printre cei puţini care ar cunoaşte adevărul. Apoi mi-a spus că are misiunea, tot de la Nicoleta, să afle adevărul şi să se întoarcă în ţară.

Deşi nu-l cunoşteam şi nici n-auzisem despre el - Miti Dumitrescu era de curând încadrat în Mişcare - mi-a inspirat deplină încredere.

Pe la jumătatea lunii mai 1939, după reorganizarea Comandamentului Legionar Provizoriu, am pus într-o şedinţă specială problema referitoare la misiunea pentru care venise Miti Dumitrescu.

La această şedinţă, care a avut loc la Arnalienhof, casa în care erau adăpostiţi legionarii refugiaţi, pe lângă membrii Comandamentului, au participat şi comandanţii legionari Victor Silaghi, Gh. Dragomir-Jilava, Nicu Şeitan şi mai mulţi comandanţi-ajutori.

Problema fiind de o excepţională importanţă şi pentru a oferi o bază de discuţie bine conturată, am făcut o expunere scrisă. În esenţă, cum am arătat şi cu alt prilej (vezi broşura „*Orientări politice în primul exil 1939-1940*", apărută în colecţia „Biblioteca Verde" nr. 9, Editura „Armatolii" 1953, pg. 45, nota 5), **am subliniat primejdia ce ar rezulta pentru Mişcare dacă legionarii ar lua *ad literam* Circulara testamentară dată de Căpitan în legătură cu răzbunarea eventualei sale asasinări.** Scria, printre altele, Căpitanul: „*Vreau să fiu răzbunat. Aşa cum v-a spus şi organizaţ Moţa. Şi nu dintr-o poftă personală de răzbunare, ci pentru că am convingerea că veţi face un mare bine naţiei româneşti*" (Circulări, pg. 145).

Chiar dacă n-am presupune intenţia că prin această Circulară Căpitanul a vrut să intimideze uneltirile asasine ale lui Carol al II-lea şi ale politicienilor săi, el a conceput Circulara într-un moment când fruntaşii legionari nu erau concentraţi în lagăre şi închisori.

Dacă nimeni dintre noi nu poate anula această dispoziţie testamentară a Căpitanului, o poate totuşi adapta pentru a nu o îndeplini în detrimentul Legiunii. Privită chestiunea în mod obiectiv, sub acest aspect, s-ar putea face **următoarele consideraţii:**

1. Carol - Călinescu, pornind pe calea crimei prin asasinarea Căpitanului şi a celorlalţi camarazi, nu se vor opri la mijlocul drumului, fiindcă ştiu că nu poate exista o împăcare sinceră. Ei vor lichida într-o formă sau alta pe toţi aceia pe care îi au în mână. Sunt multe probabilităţi ca acest plan să se pună în aplicare.

2. Dacă, în. legitima sa apărare, Mişcarea încearcă să elimine pe unul din aceşti doi asasini, şansele omorârii legionarilor ostatici devin mult mai mari.

3. *Numai înlăturarea preventivă şi SIMULTANĂ a acestui cuplu asasin poate crea condiţii favorabile pentru salvarea camarazilor aliaţi zălog în lagăre şi închisori.*

4. La aceasta trebuie ţinut seamă şi de imponderabilul care poate influenţa într-un fel sau altul.

Toţi cei prezenţi au considerat că problema a fost pusă în termeni realişti.

Ce a determinat pe Miti Dumitrescu să se oprească numai la unul din asasini, şi nu la cel principal

Nu ştiu precis dacă rostul anunţării la radio a fost de a pune în gardă pe camarazi, sau i s-a cerut ulterior în legătură cu vreo imaginară „lovitură de stat" care devenise o obsesie pentru unii diletanţi (H. SIMA) ce priveau asemenea acţiuni grave şi complicate printr-o prismă mai mult romantică, determinată de cartea lui Curzio Malaparte („Tehnica loviturii de stat"), pe atunci la modă.

Oamenii de acţiune, cu vastă experienţă revoluţionară, opinau „de a nu se juca niciodată de-a revoluţia, dar când se începe, să se meargă până la capăt". (Lenin). „Este o nebunie a proclama revoluţii dacă nu eşti sigur de succes sută In sută". ("Orientări politice în primul exil", nota 5 pg. 42).

Pe când eram cu domiciliul forţat la Berkenbruck (1941-1942), într-o seară, discutând cu Traian Borobaru despre acţiunea lui Miti Dumitrescu şi rostul anunţării la radio de către Miti Dumitrescu a execuţiei lui Armand Călinescu, acesta mi-a dat **următoarea explicaţie:**

„Trebuia să fie semnalul pentru declanşarea acţiunii de răsturnare a regimului prin intermediul unor ofiţeri cu care aranjase „Comandantul" (HORIA SIMA), *dar aceştia nu s-au mişcat cum a fost vorba".*

Faptul în sine prezenta o importanţă şi pentru explicarea lui ar fi alternative:

1. Sau Sima vorbise într-adevăr cu ceva ofiţeri, probabil din Serviciul Secret de Informaţii, dar aceştia l-au lăsat în pană, considerând întreprinderea neserioasă;

2. Sau a născocit această poveste cu „lovitura de stat" spre a-l determina pe Miti Dumitrescu în sensul că se păşeşte la fapte numai dacă se elimina simultan cuplul asasin Carol - Călinescu. Această metodă, cum am văzut, a mai fost folosită de SIMA atunci când informa pe Căpitan că afară se mişcă Moţii, că adică exista o stare prerevoluţionară, spre a-l determina să abandoneze poziţia de „non-violenţă", şi în sens invers, **când minţea pe legionari spunându-le că are dezlegare pentru comiterea atentatelor pe care el le punea la cale.**

Aşa se explică de ce echipa lui Miti Dumitrescu, care renunţase la acţiunea proiectată pentru 20 iulie, cu ocazia anualului parastas pentru Regina Maria, fiindcă atunci participa numai regele Carol, adică unul din asasinii Căpitanului, **de data aceasta acceptase să atenteze pentru eliminarea lui Călinescu, adică cel mai puţin important din cuplul asasin.**

În fapt iată cum s-au petrecut lucrurile:

- La 6 iunie 1939 Miti Dumitrescu şi Ilie Smultea se întorc din Germania în ţară, conduşi până la frontiera româno-ungară de Victor Silaghi.

- La 15 august acelaşi an, adică după ce s-a constatat că nu s-a putut face nimic la 20 iulie, **HORIA SIMA pleacă din Germania spre ţară**, pe ruta Iugoslavia. Cu legăturile pe care le avea, el fiind însărcinat, cum am văzut, de Comandament, cu păstrarea acestor legături, **ia contact cu Miti Dumitrescu şi-l convinge să renunţe la planul iniţial de a lichida dintr-o dată (simultan) cuplul asasin Caro! - Călinescu.**

Argumentul nou pentru schimbarea primei dispoziţii a fost „proiectata lovitură de stat" de care am amintit mai sus, reală sau invocală de circumstanţă.

Faptul apare şi mai suspect când este fixat ca obiectiv Armand Călinescu, adică un obiectiv secundar în loc de cel principal, care era Carol al II-lea.

In felul acesta s-a oferit acestui scelerat prilejul să masacreze, ca represalii, elita legionară pe care o avea ca zălog în lagărele de concentrare, precum şi alte sute de luptători verificaţi în judeţele ţării, în total 252 de camarazi.

După acel masacru, survenit pe când HORIA SIMA se afla la Bucureşti, acesta pleacă din ţară, trecând frontiera în Iugoslavia la 26 oct. şi, după o lună şi ceva (la 26 nov.), trece graniţa din Iugoslavia în Germania cu un grup de legionari.

Deşi asiduu căutat de întregul aparat poliţienesc mobilizat, el călătoreşte de la Bucureşti până la frontiera iugoslavă în tren, uneori, cum scrie, stând faţă în faţă cu cei care îl căutau pe omul „fioros" care avea însă în realitate o faţă blajină !

AŞADAR:

1. Prin actele de terorism dezlănţuite cu ocazia călătoriei regelui Carii al II-lea în străinătate, în toamna anului **1938, contrar dispoziţiunilor Căpitanului care prescriau linişte şi tăcere deplină, SIMA a oferit prilejul căutat de duşmanii de moarte ai Căpitanului şi anume prilejul de a-şi pune în aplicare planul criminal de a-l omorî** şi pe el şi pe Nicadori şi Decemviri.

2. Prin inducerea în eroare a lui Miti Dumitrescu de a se mărgini numai la eliminarea lui Călinescu, eliminare care, anunţată la Radio, ar fi avut sensul de semnal al „proiectatei revoluţii", **a oferit Regelui asasin prilejul să masacreze fruntaşii legionari** în frunte cu ing. Gheorghe Clime, aflaţi în închisori şi lagăre de concentrare.

Din toate cele arătate mai sus în legătură cu acţiunea lui Miti Dumitrescu, rezultă clar că **HORIA SIMA minte cu neruşinare** când scrie că după „luarea măsurilor necesare pentru a conduce până la frontiera ungaro-română pe Miti Dumitrescu ... mai departe n-am avut nici un fel de legătură cu expediţia lui Miti Dumitrescu".

Adevărul, pe care îl cunosc şi alţi camarazi care au fost în primul exil la Berlin – Amalienhof (**n. n.:** printre alţii, preotul comandant al Bunei Vestiri, Ion Dumitrescu-Borşa, care depune mărturie în cartea sa de Memorii intitulată "Cal troian intra muros"), este nu numai că el a continuat să aibă legătură, dar că a produs astfel al doilea mare dezastru în distrugerea cadrelor legionare, după primul care s-a consumat prin strangularea Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

CALUL TROIAN ÎN DISTRUGEREA BASARABIEI (III)

(continuare din numărul trecut)

Să amintesc foarte succint, din lipsă de spațiu, și de activitatea organizației antisovietice – legionare - „Majadahonda", unde elevii de la Liceul „Vasile Lupu" din Orhei au răspândit afișe în oraș cu lozincile: *„Ne-am săturat de regimul și pâinea sovietică, vrem pâine românească!", „Jos Stalin și bolșevismul, sus românismul legionar!".* Tinerii au avut susținerea fostului primar, la acea vreme director al liceului Vasile Mahu. Cele patru echipe active formate (trei de băieți și una de fete) au depus jurământ în pădurea de la marginea Orheiului, pe drapelul tricolor, în prima duminică a lunii octombrie 1940. Arestați în urma trădării, tinerii au fost imediat executați după procesul intentat.

Nemiloasă a fost și soarta actorilor de teatru care, din sentimente patriotice, au decis să se întoarcă la vatră, deși Basarabia fusese ocupată de sovietici. Colectivul Orchestrei Simfonice din Chișinău, aflat intr-un turneu în București, a decis, la sfârșitul lui iunie 1940, să revină pe meleagurile natale. La întoarcere toți membrii acesteia au fost arestați și împușcați pe teritoriul morii din Orhei. Nici până în prezent nu se cunoaște exact de ce s-a procedat atât de crunt cu membrii Orchestrei Simfonice.

Genocidul a atins proporții înspăimântătoare: au fost considerați criminali 22.000 de persoane, dintre care 2/3 erau femei și copii; acești nenorociți au fost deportați din Gara Chișinău în noaptea de 12 spre 13 iunie 1941, în 1315 vagoane adunate în 33 de garnituri de tren.

Criteriile expulzării din Basarabia:

- apartenența la „partidele burgheze": Partidul Național Liberal, Partidul Național Țărănesc, Partidul Național Creștin, Mișcarea Legionară
- funcționarii din timpul administrației românești: primarii, jandarmii etc.
- persoanele care s-au strămutat din URSS în România în perioada 1918 - 1940
- foștii soldați ai armatei țariste sau ai armatei lui Kolceak și Denikin
- fețele bisericești
- persoanele acuzate de propagandă antisovietică;
- proprietarii de pământ (incluși în tagma „chiaburilor"), precum și comercianții.

Cinismul întrecea orice închipuire: pe vagoanele care transportau pe nenorociți în Siberia era scris cu litere metrice: *"Plecați de bună voie"*.

Martorii oculari ai acestor sinistre evenimente din Gara Chișinău relatează lucruri incredibile:

„Un politruc a făcut apelul. Toți cei strigați trebuiau să îngenuncheze la auzul numelui lor. Au stat în această poziție până s-a terminat apelul celor câteva mii de arestați. Apoi, în aceeași poziție, oamenii au trecut spre vagoanele indicate. Unii au parcurs sute de metri în genunchi. Au fost încărcați în vagoane pentru vite. Erau atât de mulți în vagoane, încât copiii au început să plângă chiar din primele clipe. Apoi bărbații au fost despărțiți de soții și copii. Aceste despărțiri s-au realizat preponderent în gările din orașele Tiraspol și Bălți. Aici au venit gardienii care au anunțat că cei care vor fi chemați, să iasă fără bagaje, pentru perfectarea documentelor. Cei chemați săreau jos și, cuminți, au format o coloană de câteva mii. Gardienii aveau în dotare armament nou-nouț, iar fiecare al doilea ținea de curea câte un câine lup dresat. La ordinul strident „La stânga! În vagoane!" câinii au început să latre în cor și să-i muște pe cei osândiți, mânându-i în vagoanele de marfă. În două-trei minute vagoanele au fost închise.

Soarta acestor oameni absolut nevinovați a fost de un tragism înspăimântător. După un simulacru de judecată, bărbații au fost condamnați la mulți ani de detenție, însă din cauza tratamentului inuman aplicat, au murit în primii ani."

Procesul de deznaționalizare era amplu, li s-a schimbat identitatea prin intermediul **rusificării numelui de familie:** Găină a fost transformat în Gain, Cojocaru în Cojuhari, Ciubotaru - Ciubotarâi, Ciobanu a devenit Ceban ș.a. Copiii acestora erau obligați să frecventeze școala rusă, ulterior mulți fiind promovați în diverse instituții medii de specialitate, însă doar în profilul tehnic și foarte puțini în universități. La absolvire **erau repartizați în diferite orașe ale URSS, nepermițându-li-se revenirea la baștină.**

Până in prezent **nu se cunoaște numărul real al victimelor terorii comuniste în perioada 28 iunie 1940 - 22 iulie 1941 în lagărele din regiunile nordice și Siberia.** Cu certitudine însă și-au pierdut viața un număr impresionant: **peste 300.000** de basarabeni.

În câteva numere din **revista *„Destin Românesc"*** pe care le-am consultat și care au stat la baza redactării acestui amplu articol, am găsit în nr. 67-68 câteva pagini cu **cronologia primului an de ocupație sovietică a teritoriului românesc al Moldovei de la est la Prut.**

Iată câteva din aceste puncte negre din istoria zbuciumată a fraților noștri aflați între Prut și Nistru:

- 30 iunie 1940: apare primul număr al ziarului *„Basarabia Sovietică"* în limbile română și rusă; inițial ziarul este difuzat gratuit.

- 28 iunie - 1 iulie 1940: **au fost deposedate de bunuri: azilul de bătrâni „Sf. Alexandru" (!!), închisoarea centrală, Școala Națională de Viticultură, Azilul Cavalji (!!), Spitalul Costiujeni, Casa Copilului (!!), Ospătăria Săracilor din Piața Nouă (!!)**, capelele de pe lângă Palatul Metropolitan, Facultatea de Teologie, Seminarul Teologic, Liceul Eparhial de Fete, Liceele "B. Petriceicu Hașdeu" și „Alecu Ruso", Școala Normală de Băieți, Liceul „Regina Maria", Facultatea de Agronomie, Liceul Militar „Regele Ferdinand", cele trei biserici militare, Biserica Grecească.

- iunie – august: au fost arestați toți foștii deputați în Sfatul Țării care se aflau pe teritoriile ocupate

- 3 iulie 1940, ora 12: autoritățile sovietice de ocupație au închis punctele de trecere la frontieră, astfel că în România au reușit să treacă doar o parte din cei care au dorit să se refugieze

- 3 iulie 1940: președinția Consiliului de Coroană a declarat această zi, zi de doliu în România; la ora 13 toată populația țării a păstrat un minut de reculegere; circulația a fost complet suspendată în întreaga țară, la aceeași oră, pentru un minut.

- 9 iulie 1940: **autoritățile de la Kremlin legalizează fabricarea dosarelor politice locuitorilor de pe teritoriile românești ocupate și judecarea lor** conform legislației RSS Autonome Moldovenești, stat-fantomă creat în scopul sovietizării ținutului dintre Nistru și Prut

- 10 iulie 1940: organele politice de la Moscova au decis **unirea teritoriului RSS Autonome Moldovenești cu Basarabia**

- 11 iulie 1940: administrația sovietică de la Kremlin a decis suplimentarea numărului unităților militare și NKVD-iste în scopul arestării imediate a funcționarilor administrației românești rămași pe teritoriile ocupate de sovietici

- 12 iulie 1940: la Chișinău s-a creat o comisie ce avea sarcina să recruteze tineri la muncă pe „șantierele comuniste" din raioanele estice și nordice ale URSS

- 3-4 aug. 1940: a avut loc un mare val de arestări în masă a funcționarilor deținători de funcții în administrația românească

- 9 aug. 1940: conducerea sovietică continuă **politica de depopulare a Basarabiei**, solicitând a fi recrutați încă 20.000 de muncitori pentru industria grea și extractivă unională

- 12 aug. 1940: administrația sovietică lichidează sistemul românesc de învățământ, îl substituie cu cel sovietic și introduce studierea obligatorie în școli a limbii ruse

- 13 aug. 1940: este ales în cea mai înaltă funcție (prim secretar al partidului comunist) rusul P.Borodin care impune sistemul de legi sovietice în toate domeniile administrative, economice și culturale

- 14 aug. 1940: aplicarea legilor sovietice demarează cu **naționalizarea pământului, a băncilor, a întreprinderilor comerciale și industriale, a transportului feroviar și naval, a mijloacelor de telecomunicații**

- 16 - 17 aug. 1940: organele NKVD-ului de la Chișinău, în cea mai mare taină au organizat despărțirea mai multor mii de reprezentanți ai administrației publice românești, în lagărele din Kazahstan, Kazan (RASS Tătară), Karaganda, Siberia și alte lagăre.

- 5 sept. 1940: se decide evacuarea germanilor de pe teritoriul Moldovei de la est de Prut în cel de-al treilea Reich

- 13 sept. 1940: **au fost distruse vii și livezi particulare**, iar 2.765 ha de vii și 2.414 ha de livezi au fost luate cu forța de la 1433 țărani înstăriți; 106.119 ha de pământ arabil au fost fărâmițate și împărțite țăranilor cu pământ puțin

- 14 sept. 1940: s-a decis **confiscarea cărților bisericești** și distrugerea sectelor religioase; au fost organizate comisii speciale orășenești și județene împuternicite să pună în aplicare acest lucru

- 12 oct. 1940: **alte confiscări de pământuri de la țărani;** de la 15.100 de țărani înstăriți au fost luate 102.000 hectare de pământ, aprox. 37% din proprietatea lor funciară

- 28 oct. 1940: organele locale de partid au gestionat **organizarea colhozurilor** în fostele colonii nemțești: 7 în județul Cahul, 9 în jud. Cetatea Albă și 6 în jud. Tighina. În casele părăsite au fost introduse persoane sărace sau venite în Basarabia după 28 iunie.

- noiembrie 1940: **desființarea mănăstirilor** (Mănăstirea Frumoasa din Orhei a fost transformată în casă de odihnă, Mănăstirea Suruceni din jud. Orhei a fost transformată în spital, Mănăstirea Hârjoanca din județul Chișinău a devenit spital republican, Mănăstirea Curchi a fost transformată în spital pentru bolnavii de tuberculoză, iar Mănăstirea Hârbobăț a fost reorganizată în azil pentru copiii orfani)

- 31 oct. 1940: au fost strămutate aici 9.700 de familii țărănești de ucrainieni și 6000 de familii din Rusia

- 4 decembrie 1940: **Comisariatul Român pentru Refugiați a înregistrat 220.500 de refugiați din Basarabia, Bucovina de Nord și Cadrilater**

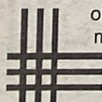
-29 dec. 1940: s-au închis Biserica „Al. Nevski" din Chișinău și „Sf. Nicolae", Biserica Ortodoxă de pe lângă spitalul Constiujeni, biserica de pe lângă penitenciarul din Bălți.

- 10 febr. 1941: a apărut decretul de scriere a limbii române în grafie slavonă

- 12 febr. 1941: s-a adoptat Constituția RSS Moldovenești, care era o copie a Constituției sovietice

- 10 martie 1941: a început **arestarea în masă a intelectualilor**

- 18 martie 1941: a fost confiscat inventarul Mănăstirii Căpriana

- 19 martie 1941: a fost vandalizată o parte din inventarul Mânăstirii Frumoasa, a fost închisă Mânăstirea Condrița, a fost închisă Biserica Grecească și Biserica „Bunavestire" din Chișinău

- 11 iunie 1941: **ostașii sovietici au confiscat toate radiourile și difuzoarele** din familiile băștinașilor

- 13 iunie 1941: au fost deportați 24.345 de oameni, declarați „categorii speciale de criminali", în lagărele de muncă din regiunile Altai, Kirov, Krasnoiarsk, Omsk, Novosibirsk, Kazahstan și Peninsula arctică Komi

- 28 iunie 1941: **a fost deschis Muzeul Antireligios** în Capela Liceului de fete „Regina Maria"

La 16 iulie 1941 **Armata Română a eliberat Chișinăul**, iar la 26 iulie s-au reinstaurat autoritățile românești în capitala Basarabiei.

Armata Română împreună cu armata germană a luptat 35 de zile pentru eliberarea teritoriilor românești de ocupație sovietică, 22 iunie - 26 iulie.

S-au delimitat două perioade distinctive: așteptare strategică (10 zile) și ofensivă (25 zile). Ritmul de înaintare a fost de 3-7 km în 24 ore, iar în Bucovina cca. 12 km pe zi.

Pierderile umane suportate de către Armata Română în timpul eliberării teritoriilor de la est de Prut până la 31 iulie s-au cifrat la **24.396 de militari** (5011 morți, 14.898 răniți și 4487 de dispăruți), ceea ce constituie câte 610 soldați zilnic, timp de 40 de zile.

Dar ce au găsit ostașii români după retragerea hoardelor bolșevice din Basarabia și Bucovina de Nord?

Se aplicase peste tot "tactica pământului ars".

La 29 iulie 1941 Stalin și Molotov au semnat o directivă prin care se cerea organelor de partid și de stat: *"În cazul retragerii forțate a unităților Armatei Roșii, a expedia tot materialul rulant, a nu lăsa nici o locomotivă, nici un vagon, a nu lăsa dușmanului nici un kilogram de pâine. Toate bunurile de preț, inclusiv materialele neferoase, grâu, combustibil, animale, ce nu pot fi evacuate, urmează a fi nimicite necondiționat".* S-a trecut la „treabă", **urmărindu-se indicațiile de la Moscova; nimicirea a fost pe scară largă:** culturile cerealiere și cele de plante oleaginoase, rezervele de alimente ce se aflau în depozite de lemn, au fost stropite cu benzină sau gaz lampant și li s-au dat foc. Aceleași culturi dar depozitate în încăperi care împiedicau propagarea focului – depozite din cărămidă, elevatoare și uscătorii - au fost nimicite prin aruncarea lor în aer.

Sovieticii, cu toată înaintarea rapidă a forțelor germano-române, au reușit să facă multiple stricăciuni în mai toate localitățile urbane și rurale. Cu precădere în Chișinău, pe care l-au incendiat în retragere, unde au fost **distruse mai multe instituții**, inclusiv Banca Națională, Liceul militar, Circa 1 de Poliție, Oficiul P.T.T, Inspectoratul Învățământului, Camera de Comerț etc., distrugeri mari au suferit și Cetatea Albă, Tighina, Bălți, Orhei, Rezina.

Rănile adânci și sângeroase, vizibile în orice colț al Basarabiei, au început să se cicatrizeze datorită eforturilor deosebit de mari ale administrației românești în intervalul 1941-1944.

Încet-încet viața a revenit la normal, s-au reparat căile de comunicație, școlile, spitalele și bisericile, piețele erau remarcabil aprovizionate.

Această perioadă a fost, din păcate, de scurtă durată: <u>în vara anului 1944 Basarabia a fost din nou ocupata de Armata Roșie</u>.

S-a repetat din nou lozinca „eliberării" oamenilor muncii de sub povara asupririi „burghezo-moșierești române" - un eșafodaj istoriografic sovietic fals și mincinos. S-a instaurat din nou regimul terorii în masă, actul fiind de ocupant și nu de „eliberator", bazat pe forța baionetelor sovietice, care a comis în continuare crime abominabile care trebuie să fie făcute publice și condamnate.

Iată câteva aspecte:

- C.C. al P.C., reprezentantul noii puteri nomenclaturiste, la 1 iulie 1946 întrunea 2.211 persoane din care 1.165 erau ruși, 488 ucrainieni, 255 moldoveni, 106 evrei și 85 de persoane de alte etnii.

- conducerea superioară de partid consta din 21 ruși, 8 ucrainieni și 5 moldoveni, toți proveniți din RSS Autonomă Moldovenească...

- din cele 104 posturi de răspundere rezervate comitetelor orășenești de partid, 74 erau ocupate de ruși, 16 de ucrainieni, 10 de reprezentanții altor minorități etnice și doar 4 de moldoveni.

- autoritățile sovietice diferențiau populația autohtonă în grupul de moldoveni „din stânga Nistrului" și cel de moldoveni „din dreapta Nistrului"; cei din prima categorie erau preferați, putând ocupa chiar funcții-cheie în conducerea raioanelor, celorlalți li se ofereau în principal funcții de instructori sau propagandiști .

- la începutul anilor 1950 chiar și așa-zișii "moldoveni buni" deveniseră ținta campaniei orientate împotriva celor care „în timpul războiului s-au aflat pe teritoriul ocupat" și „n-au opus rezistență dușmanului".

- din nomenclatura CC al PC, care număra 717 persoane, marea majoritate aveau studii primare.

Reticența basarabenilor față de noua putere era condiționată, în mare parte, de amintirile din prima „eliberare" sovietică din vara anului 1940, când mii de persoane au fost prigonite în gulag-urile Siberiei.

Frica de noi deportări măcina sufletul fiecăruia. O bună parte din populație încerca totuși să se adapteze și să se resemneze pentru a putea supraviețui în noile condiții.

Hărțuiți prin impozite și corvezi, batjocoriți și jefuiți, oamenii detestau puterea sovietică, chiar dacă în public recunoșteau rar acest lucru.

În 1945 - 1946 în multe localități de pe malul Prutului au fost înregistrate mai multe tentative de a trece frontiera, pentru că, susțineau oamenii, "puterea românească este mai bună pentru noi".

Înaintarea urii de clasă s-a făcut cu mai multă înverșunare.

Aici existaseră numeroase partide: liberal, țărănist, cuzist, legionar, care, într-o formă sau alta, au influențat populația în spirit antisovietic.

"Chiar dacă populația se supune și merge la construcția drumurilor, se înrolează în armată, aceasta nu înseamnă că în rândurile populației noastre nu sânt ticăloși, trădători. Să nu pierdem vigilența, că ne putem împotmoli", spuneau diriguitorii comuniști.

Basarabenii "trebuiau" "aspru pedepsiți" pentru "comportamentul lor lipsit de fermitate din anii 1941-1944", identificați, judecați și condamnați, fiindcă "se aflau în afara istoriei"!!

S-a inoculat ideea că răul cel mai mare vine de la așa–zișii dușmani ai poporului și că basarabenii vor avea un trai fericit doar atunci când îi vor demasca și distruge pe toți cei care „împiedică mersul înainte", ca „naționaliștii burghezi"," acoliții românilor", "culacii" etc.

Ura era introdusă într-o ecuație a fericirii! Era suficient un denunț mincinos din partea unui bețiv sau a unui leneș, confirmat de un funcționar de partid, pentru ca oameni nevinovați să ajungă în fața instanțelor. Ura de clasă a devenit ceva onorabil, iar cei care participau la demascarea „dușmanilor" erau recompensați, avansați, protejați, transformați în eroi. **Calitatea de demascator devenise un fel de circumstanță alternativă pentru cei care încălcau legile.**

Privind harta Republicii Moldova observi lesne că ea este aidoma celei din august 1940, cuprinzând și teritoriile fostei RSS Autonome Moldovenești. Eroare însă : în locul ei există așa-zisa Republica Transnistreană, necunoscută de nimeni, susținută fățiș de Rusia ce urmărește „federalizarea" surorii ei mai mari, Republica Moldova.

Emilian Georgescu

***

OBSESIA PAULESCU (continuare din pag. 7)

Bietul nostru Paulescu, cititor mai ales de literatură medicală franceză, nu s-a documentat corespunzător din cea americană scrisă de evreii care îi erau contemporani! Ar fi aflat astfel din „***JEWISH ENCICLOPEDIA***" apărută la New York între 1901-1906, că incidența oligofreniei simple la evreii din Prusia veniți din răsărit era de 1826 la suta de mii, 1437 la germanii protestanți, 1347 la catolici. Iar dacă aceste diferențe vi se par nesemnificative, în ce privește **idioția amaurotică (cu orbire)** la nivelul anului 1906, boala era socotită a fi o **maladie exclusivă a emigranților ashkenazi din Rusia și Polonia.** <u>**Considerații similare se găsesc în această enciclopedie evreiască din SUA și în ce privește SINDROMUL DOWN**</u>. Evident, pe atunci nu se știa că e vorba de o trisomie a cromozomilor 21, boala fiind numită "*IDIOȚIE DE TIP MONGOLOID*".

Ne oprim aici, considerând că nu e cazul să transformăm acest articol într-unul medical.

CONCLUZIILE de bun simț care se impun ar fi următoarele:

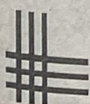
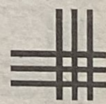
- Nici un popor sau grup populațional nu trebuie să-și ascundă tarele genetice. Ca să existe progres științific, acestea trebuie studiate, nu negate șmecherește de dragul unor false concluzii politice.

- Faptul că EVREII RĂSĂRITENI, urmași nu ai evreilor adevărați (Sabra), ci ai unor triburi turcice din Orientul Mijlociu, se află într-o asemenea situație de MORBIDITATE GENETICĂ, nu este vina lor. *Izolarea în ghetouri, dar și rigorile religioase impuse de rabini fanatici, i-au adus într-o astfel de situație.*

Regretând limbajul violent al prozei politico-științifice semnată de marele om de știință N. Paulescu, nu putem înțelege de ce se continuă și azi ignobila ofensivă pentru anihilarea sa în totalitate.

După ce că a fost tâlhărit în 1923 (el fiind adevăratul descoperitor al insulinei), niște „niscai" își fac acum o profesiune din a-l denigra. *Acest fapt ne face să-i înțelegem partizanatul de odinioară, de vreme ce și pe noi de irită azi insolența cu care cei care aprind chibritul și iscă pojarul așa-numitului „antisemitism", se victimizează zbierând: „Săriți! Ne-au dat foc!"*

În sfârșit, dacă profesorul american nu are decât să toace verzi și uscate unde o pofti, el fiind în fond un străin, mai grav este pentru profesoara de istoria medicinei de la poalele Tâmpei (a se citi "Kronstadt"), care a intrat în corul detractorilor valorilor culturale românești.

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (VIII)

(continuare din numărul trecut)

„Ce înseamnă NIHILISMUL?" se întreabă NIETZSCHE.

„NIHILISMUL înseamnă că valorile cele mai mari îşi pierd valoarea. Nu mai există nici un scop. *Nu mai există nici un răspuns la întrebarea «de ce?»".*

Într-un cuvânt, NIHILISMUL îşi datorează întreaga existenţă negării Adevărului creştin.

Cu toate acestea, dacă creştinismul ar fi doar o religie sau o filosofie printre altele, negarea acestuia nu ar fi o chestiune de o importanţă atât de mare.

Joseph de Maistre – care a criticat cu foarte multă pertinenţă Revoluţia Franceză, chiar dacă ideile sale mai degrabă pozitiviste nu pot fi creditate – a înţeles foarte clar acest lucru într-o vreme în care efectele nihilismului erau mult mai puţin evidente ca astăzi.

„Totdeauna au existat religii pe pământ şi totdeauna au existat hulitori: şi totdeauna hula a fost o crimă [...]

*Dar **nu poate exista hulă autentică decât în inima religiei autentice**; [...] **niciodată în vremurile trecute hula nu a putut produce nenorocirile pe care le-a produs în zilele noastre**; pentru că totdeauna hula se vădeşte vinovată în lumina care o înconjoară. [...]*

Dar, deşi au existat totdeauna hulitori, niciodată, până în sec. al XVIII-lea – şi în inima creştinismului - nu a existat o revoltă împotriva lui Dumnezeu."

Nici o altă religie nu s-a afirmat atât de mult şi de puternic ca creştinismul, pentru că vocea acestuia este Vocea lui Dumnezeu şi Adevărul lui este absolut; şi nici o altă religie nu a avut un inamic atât de radical şi de intransigent ca NIHILISMUL, pentru că nimeni nu se poate împotrivi creştinismului fără să se bată cu Dumnezeu Însuşi.

A lupta împotriva lui Dumnezeu Însuşi, Care l-a creat pe om din nimic, **presupune o anumită orbire, precum şi iluzia puterii;** însă nici un nihilist nu este atât de orb încât să nu simtă, oricât de confuz, consecinţele ultime ale acţiunii sale. **„Angoasa" indefinibilă a atâtor contemporani certifică participarea lor pasivă la programul anti-teismului** – discursul tot mai articulat al unui „abis" care s-a deschis în inima omului. Această „angoasă" şi acest „abis" reprezintă tocmai nimicul din care Dumnezeu l-a chemat pe om la existenţă şi în care omul se prăbuşeşte atunci când Îl neagă pe Dumnezeu şi, în consecinţă, neagă propria-i creare şi propria-i fiinţă.

Această spaimă a „căderii din fiinţă" este cea mai răspândită formă de nihilism. Este tema constantă a artelor şi nota dominantă a filosofiei „absurde". Dar există şi un nihilism mai conştient, **nihilismul anti-teistului explicit,** care este în mod mult mai direct **responsabil de calamităţile secolului nostru.** Pentru omul bolnav de un asemenea nihilism, conştiinţa căderii în abis, departe de a sfârşi într-o angoasă pasivă şi în disperare, este transformată într-o frenezie a energiei satanice care îl împinge să distrugă întreaga creaţie şi să o târască după sine, dacă ar putea, în abis. Totuşi, în cele din urmă, un Proudhon, un Bakunin, un Lenin, oricât de mare ar fi influenţa şi succesul lor temporar, trebuie să se prăbuşească; ei vor trebui chiar să dea mărturie, împotriva propriei voinţe, despre Adevărul pe care vroiau să-l distrugă. Pentru că efortul lor de a nihiliza creaţia şi de a anula astfel actul de creaţie a lui Dumnezeu prin întoarcerea lumii la nimicul din care a luat fiinţă, nu este decât o parodie răsturnată a creaţiei lui Dumnezeu ; nihiliştii, asemenea părintelui lor, diavolul, nu sunt decât nişte imitatori debili ai lui Dumnezeu care, în încercarea lor, „dovedesc" existenţa Dumnezeului pe care Îl neagă şi, prin căderea lor, Îi revelează puterea şi slava.

Nici un om (am repetat-o îndeajuns) **nu trăieşte fără un dumnezeu;** ***cine sau ce este dumnezeul nihilistului?*** **Este nihil, NIMICUL însuşi;** nu este nimicul absenţei sau al nefiinţei, ci este apostazie şi negare; este „cadavrul" unui „Dumnezeu mort" care îl obsedează atât de mult pe nihilist.

Dumnezeul atât de real şi de prezent pentru creştini nu poate fi lichidat peste noapte; un asemenea monarh absolut nu poate avea un succesor imediat. Aşa se face că, în momentul actual al istoriei spirituale a omului – în mod evident, un moment de criză şi de tranziţie – un Dumnezeu mort, un gol imens se află în miezul credinţei omului.

Nihilistul vrea ca lumea creată, care altădată era considerată gravitând în jurul lui Dumnezeu, să graviteze acum în jurul nimicului.

Este posibil acest lucru: o ordine întemeiată pe nimic?

Fireşte că nu este posibil; este o contradicţie în sine, este un act sinucigaş. Dar să nu ne aşteptăm la coerenţă de la gânditorii moderni; acesta este de fapt punctul la care a ajuns gândirea modernă şi Revoluţia acesteia în epoca noastră. Chiar dacă este un punct care poate fi menţinut doar pentru un moment, chiar dacă a fost atins numai pentru a fi repede înlăturat, prezintă o realitate care nu poate fi negată.

Există multe semne că lumea a început să iasă din „epoca nihilismului" încă de la sfârşitul ultimului război mondial şi să se îndrepte către un fel de „nouă epocă"; dar această „nouă epocă", dacă va veni, nu va cunoaşte în nici un caz abolirea nihilismului, ci o perfecţionare a acestuia.

Revoluţia îşi arată adevărata faţă în nihilism; fără pocăinţă – şi nu a existat nici una – **ceea ce urmează „epocii nihiliste" nu poate fi decât aceeaşi mască ascunzând acelaşi chip.**

Fie în mod deschis, în anti-teismul bolşevismului, fie pasiv, în cultul indiferenţei şi al deznădejdii, al „absurdului" şi al „existenţialismului", omul modern şi-a dezvăluit hotărârea de a trăi de acum înainte fără Dumnezeu – adică de a trăi în vid, în nimic.

Înaintea secolului nostru, oamenii bine intenţionaţi se puteau încă amăgi că „liberalismul" şi „umanismul", „ştiinţa" şi „progresul", revoluţia însăşi şi întregul demers al gândirii moderne **reprezentau ceva „pozitiv"** şi chiar, într-un sens vag, că Îl aveau pe Dumnezeu de partea lor.

Acum este cât se poate de clar că Revoluţia şi Dumnezeu nu pot avea nimic în comun. Întreaga gândire modernă ulterioară, indiferent de masca pe care şi-o poate asuma, trebuie să pornească de la această ipoteză, trebuie să se întemeieze pe vidul lăsat de „moartea lui Dumnezeu".

Revoluţia, de fapt, nu poate fi încheiată până când ultimul vestigiu al credinţei în adevăratul Dumnezeu nu va fi dezrădăcinat din inimile oamenilor şi cu toţii vor învăţa să trăiască în acest gol.

Coerenţa decurge din credinţă. Lumea credinţei, care altădată era o lume normală, este o lume extrem de coerentă, pentru că în interiorul ei totul este orientat spre Dumnezeu ca spre începutul şi finalitatea ei şi îşi dobândeşte sensul în această orientare.

Răzvrătirea nihilistă, distrugând lumea credinţei, a inspirat o altă lume: lumea „absurdului". Acest cuvânt, foarte la modă în zilele noastre pentru a descrie starea omului contemporan, are de fapt, dacă este înţeles corect, un sens profund. Pentru că, dacă nimicul este centrul lumii, atunci lumea, atât în esenţa ei, cât şi în fiecare detaliu, devine incoerentă, se dezintegrează, este percepută ca absurdă.

Nimeni nu a descris mai clar şi mai succint această lume ca NIETZSCHE, „profetul" ei, şi chiar în paragraful în care proclamă mai întâi principiul primordial al nihilismului, „moartea lui Dumnezeu".

„Noi L-am ucis pe Dumnezeu, tu şi cu mine! Suntem cu toţii nişte ucigaşi!

Dar cum am făcut asta? Cum am fost în stare să sorbim marea? Cine ne-a dat buretele ca să ştergem întregul orizont? Ce am făcut când am dezlegat acest pământ de soarele său?

Încotro se mişcă acum? Încotro ne mişcăm? Departe de orice soare? Nu gonim fără încetare? În spate, în lături, înainte, în toate direcţiile? Mai există un deasupra şi un dedesubt? Nu rătăcim noi oare prin nimicul infinit? Nu ne molipseşte acest spaţiu vid? Nu a devenit mai rece? Nu se lasă neîncetat noaptea, mai întunecată şi mai întuneçată?"

Astfel este universul nihilist, în care nu există nici sus, nici jos, nici corect sau greşit, nici adevărat sau fals, pentru că nu mai există nici un punct de orientare.

Acolo unde altădată era Dumnezeu, nu mai există acum nimic; acolo unde altădată era autoritate, ordine, certitudine, credinţă, este acum anarhie, confuzie şi acţiune arbitrară şi lipsită de principii, îndoială şi disperare. Acesta este universul nihilist, atât de viu descris de catolicul suedez Max Picard, ca fiind o lume a „discontinuităţii" şi a „dezbinării".

Nimic, incoerenţă, anti-teism, ură faţă de adevăr: ceea ce am discutat în aceste pagini este mai mult decât simplă filosofie, mai mult chiar decât o răzvrătire a omului împotriva unui Dumnezeu Căruia nu Îi mai slujeşte. **O inteligenţă subtilă se află în spatele acestor fenomene şi stă la baza unui plan complicat, pe care filosoful şi revoluţionarul nu fac decât să îl slujească şi nu să îl comande; avem de-a face cu lucrarea Satanei.** Mulţi nihilişti, departe de a combate acest lucru, îşi fac din el o glorie. Bakunin se consideră pe sine de partea lui ***„Satan, răzvrătitul etern, primul liber cugetător şi emancipator al lumilor***". NIETZSCHE s-a proclamat pe sine „Antihrist".

Poeţii, decadenţii şi avangarda în general, începând cu epoca romantică, au fost extrem de fascinaţi de satanism, iar unii au încercat chiar să-şi facă din el o religie. Proudhon îl invocă pe Satana în atâtea rânduri: *„Vino la mine, Lucifer, Satana, oricine ai fi! Diavol pe care credinţa părinţilor mei te-au opus lui Dumnezeu şi Bisericii. Îţi voi sluji ca purtător de cuvânt şi nu-ţi voi cere nimic în schimb."*

Ce trebuie să înţeleagă creştinul ortodox din aceste cuvinte?

Apologeţii şi eruditţii gândirii nihiliste, dacă consideră asemenea pasaje ca demne de vreun comentariu, de regulă le resping drept exagerări ţinând de domeniul fanteziei sau ca metafore îndrăzneţe care exprimă o „răzvrătire" poate copilărească. Cu siguranţă trebuie să acceptăm că expresia celui mai modern „satanism" prezintă trăsături juvenile; cei care îl invocă cu uşurinţă de Satana şi se proclamă antihrişti pot fi foarte puţin conştienţi de semnificaţia deplină a cuvintelor lor şi puţini sunt cei care doresc într-adevăr să fie luaţi în serios. Această bravură naivă dezvăluie totuşi un adevăr mai profund. Revoluţia nihilistă se împotriveşte autorităţii şi ordinii, Adevărului şi lui Dumnezeu; şi a face acest lucru înseamnă în mod clar a te împotrivi lui Dumnezeu.

Nihilistul, care de regulă nu crede nici în Dumnezeu, nici în Satana, poate considera un simplu act de inteligenţă a-l apăra, în lupta împotriva lui Dumnezeu, pe vrăjmaşul vechi de zile al Acestuia. Dar câtă vreme el crede că nu face altceva decât să se joace cu vorbele, nihilistul mărturiseşte de fapt adevărul. *(continuare în numărul viitor)*

Pagină realizată de Corneliu Mihai

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (IV)

- ODESSA -

(continuare din numărul trecut)

Intrarea trupelor române în Odessa a dezvăluit scene apocaliptice.

Nu se putea circula pe nici o stradă de la un capăt la altul fiindcă peste tot erau şanţuri şi baricade, multe clădiri ardeau întrucât în retragere Armata Roşie le incendia, peste tot fum şi aer înecăcios.

Zona portului era cea mai distrusă: aici zăceau cadavrele descompuse a mii de cai care fuseseră împuşcaţi pentru a nu fi folosiţi ulterior de români; alte mii de cadavre omeneşti erau răspândite în dana portului şi în apa mării, tancuri şi autovehicule grele erau şi ele în flăcări.

Trupe române în marş spre cucerirea Odessei

S-au capturat sute de tunuri şi mii de mitraliere care fie că nu au putut fi evacuate pe mare, fie că nu a fost timp pentru a le distruge...

Pe chei se aflau câteva mii de civili care nu se putuseră evacua cu vapoarele şi fuseseră lăsaţi în voia soartei de organele superioare sovietice; cei mai mulţi erau comunişti, atât din Odessa cât şi din Basarabia. Aceştia au fost încolonaţi şi cazaţi în nişte barăci din lemn amplasate la 3-4 km de oraş urmând să fie identificaţi.

A doua zi de la ocuparea Odessei, fostul sediu al G.P.U.-lui, **clădirea unde se instalase Comandamentul Armatei Române a sărit în aer**, pierind sub dărâmăturile ei peste 100 de persoane, printre care 20 de ofiţeri şi generalul Golgojanu.

Evenimentul nu putea decât să producă o mare înverşunare în rândurile Armatei Române şi astfel s-a constituit starea psihologică de represiune. **Legile războiului nu tolerează actul de terorism ci îl condamnă cu toată severitatea şi acceptă, în consecinţă, sancţionarea sub formă de represalii asupra populaţiei civile**, chiar dacă aceste represalii vor afecta persoane complet nevinovate.

Baricade în Odessa

Din ordinul gen. Ion Antonescu care a cucerit oraşul prin lupte grele, străpungând aliniamentul Tatoşca - Dalnic – Freudental - Liebental (pe care Stalin o voise centură inexpugnabilă aidoma liniei defensive franceze Maginot) s-a trecut la pedepsirea exemplară a unor persoane bănuite că ar avea legătură cu asasinii terorişti. În represiuni au pierit între 3.000-5.000 de persoane, marea majoritate fiind cei încarceraţi în barăci cu o zi mai înainte. Cercetările ulterioare au arătat că aceste persoane erau în majoritatea lor funcţionari ai administraţiei sovietice care fugeau din faţa Armatei Române învingătoare.

Populaţia Odessei salutând cu bucurie trupele române

Nu se poate vorbi, aşa cum se face acum, că toţi cei omorâţi erau evrei: tehnic şi operativ nu se putea aresta un număr atât de mare de evrei din masa anonimă a unei populaţii de peste 300.000 de locuitori.

Dar în anii din urmă asistăm la o **întrecere vertiginoasă a numărului de victime, de la cca. 3.000-5.000, la 30.000** (la Antena 3, în urmă cu cca. o săptămână, un istoric afirma cu nonşalanţă, fără probe, dar cu mare debit verbal, că numărul celor omorâţi, toţi numai evrei, ar fi de peste 30.000!).

Pe aceleaşi coordonate - de a vorbi numai despre efect, ignorându-se cauza, deşi între acestea există o strânsă legătură - se situează şi academicianul Răzvan Teodorescu care deplânge „toate atrocităţile guvernământului transistrean".

Măsurile dure (represaliile) au avertizat aşa-zişii „partizani" să nu repete gestul lor iresponsabil şi laş.

Oraşul Odessa a fost cucerit de militari prin luptă, adică prin jertfe, populaţia civilă trebuia să se împace cu situaţia şi să nu se implice în acţiuni teroriste din spatele frontului, care, cu certitudine, le puneau viaţa în pericol.

În concluzie, **represaliile au avut un caracter legitim şi legal.** Aşa s-a procedat în ultimul război mondial în toate taberele beligeranţilor. **Numai că ţările învinse în conflagraţie au fost trase la răspundere** şi acuzate de crime împotriva umanităţii (Germania, România), **iar cele învingătoare** (Uniunea Sovietică, Statele Unite), **nici vorbă de a li se aduce cea mai mică acuzaţie!**

De altfel, făcând această subliniere, trebuie reamintit că în lunile octombrie-noiembrie 1944, deci când nu se terminase războiul, câteva zeci de ofiţeri şi simpli soldaţi, acuzaţi de crime pe teritoriul Transnistriei, au fost judecaţi rapid, cei mai mulţi sfârşind în faţa plutoanelor de execuţie.

„Odessa a căzut!" era leit-motivul titlurilor articolelor de pe prima pagină a ziarelor. Pretutindeni, de la mic la mare, ţara trăia într-o euforie greu de redat, bucuria se vedea pe faţa fiecăruia. **Toţi credeam, în urma acestei victorii, că bolşevismul îşi trăia ultimele clipe**, că germanii, aflaţi la numai 200 km de Moscova, îi vor veni de hac lui Stalin şi că la sfârşitul iernii anului 1941 pacea va fi din nou instaurată în Europa, iar România se va afla în tabăra învingătorilor. Un rol major l-a avut şi propaganda de război de care se ocupa personal Mihai Antonescu.

S-au tipărit şi numeroase manifeste care se aruncau din avion soldaţilor ruşi: *"Orice soldat mort sau rănit este o jertfă inutilă. Salvează-te, păstrează-ţi viaţa pentru familia ta, pentru viitorul liber al popoarelor din Rusia! Aruncă arma şi încetează lupta zadarnică!"*

În primele două luni s-au realizat două filme documentare de lung metraj care au avut un mare succes la public: ***„Războiul nostru sfânt"*** şi ***„Ostaşi, treceţi Prutul"***, care prezentau pe gen. Ion Antonescu pe front, vitrinele încă atrăgătoare ale magazinelor din Bucureşti, copii evacuaţi din Basarabia şi Bucovina, efectele bombardamentelor sovietice la Bucureşti şi Constanţa, hidroaviaţia în misiune, prizonierii sovietici de pe vasul scufundat „Moskva", prizonierii sovietici de pe front, în coloane de sute de metri, conducătorii ţărilor care luptau împotriva bolşevismului, atacul de la Sculeni şi ocuparea Unghenilor, trupele române dincolo de Nistru, străpungerea liniei fortificate Stalin. S-a realizat şi un film artistic, ***„Cătuşe roşii"***, cu interpreţi din rândurile celor mai mari actori bucureşteni.

(continuare în pag. 15)

Emilian Georgescu

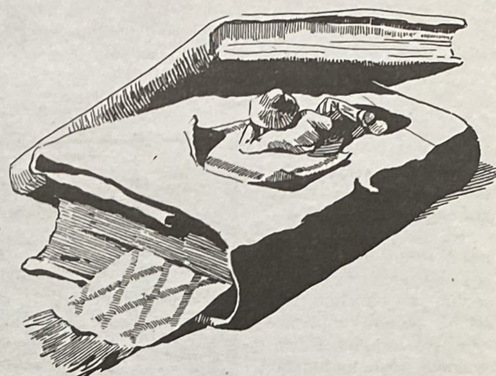

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: *"De ce a demisionat Patapievici de la conducerea Institutului Cultural Român?"*

Nu a fost dat de nimeni.

Premiul (cartea comandantului legionar Gh. Istrate, șeful Frăției de Cruce pe țară, martir al Mișcării, intitulată *"Frăția de Cruce")* se va acorda ca premiu luna următoare celui care va răspunde corect la întrebarea de luna aceasta.

I.C.R., MON AMOUR

La întrebarea de ce a demisionat H.R. Patapievici, personaj odios despre care ştie toată lumea (sper) că a fost directorul "Institutului Cultural Român" din 2005 şi până la demisia guvernului M.R. Ungureanu, alt personaj de acelaşi calibru, (2012), **răspunsul este simplu: *"corabia" băsistă a început "să ia apă"*!**

Şobolan **Patapievici, prezent în permanenţă la masa comandantului,** lucru absolut în firea lucrurilor, a ales, cu înţelepciunea vicleanului, să părăsească ambarcaţiunea cât mai repede, adică înainte de a primi un şut izbăvitor. **Desigur, opţiunea dizgraţiosului animal *nu este, aşa cum ar vrea el să se înţeleagă, "un gest de onoare"*;** să fim serioşi: este pur şi simplu **un gest strategic** menit să îl scoată din peisaj cât mai discret posibil.

Alegerea tovarăşului Patapievici în această funcţie aparţine altui tovarăş, guvernatorului Băsescu, şi se potriveşte ca introducerea unui porc în grădina cu flori a culturii naţionale.

Trebuie să lămurim nişte lucruri, cum ar fi:

1. cine este tovarăşul Patapievici,
2. "cine este" "Institutul Cultural Român" (de acum I.C.R.),
3. ***cine este beneficiarul "nedeclarat" al prezenţei unui astfel de şef în fruntea I.C.R.***

Destule întrebări la care există **două feluri de răspunsuri:**

- cele "puse pe piaţă" de partida anti-naţională şi anti-creştină care stăpâneşte România oficială
- şi altele, **alte răspunsuri, izvorâte din durerile şi năzuinţele celeilalte Românii, ţara oamenilor modeşti, cu frica lui Dumnezeu,** care aşteaptă cu nerăbdare ciuntitul salariu sau pensia amărâtă ca să înceapă veşnicele socoteli, ce "găuri" să acopere mai întâi şi la ce ar mai putea să renunţe din şi aşa săracul "coş zilnic".

Există două Românii?

Pe acelaşi teritoriu sunt două categorii sociale care aproape că nu se întâlnesc: unii care te înjură la "trecerea de pietoni" prin geamul coborât al unei limuzine care a costat cât leafa celui înjurat pe mai multe vieţi, care, cum spuneam, te înjură că a trebuit să oprească "uzina" pentru tine, şi ceilalţi, cei mai mulţi, care din staţia de autobuz se uită "în zare" sătui de aşteptare.

Dar să începem să răspundem la întrebări:

1. Horia Roman Patapievici, născut la Bucureşti în 1957, este fiul unui nomenclaturist austriac, probabil evreu, fugit din Austria în 1955, când o revoltă populară goneşte autorităţile comuniste care preluaseră puterea.

Ca să scape de furia poporului austriac, aceştia, bolşevicii austrieci fug în grabă, cu hainele de pe ei, în mai multe autobuze marca "Austro-Fiat". Unii se stabilesc în Ungaria, unde în 1956 se încearcă acelaşi lucru ca în Austria cu un an înainte, alţii se oploşesc în România- printre care şi Patapievici-senior care primeşte locuinţă şi "tot ce este necesar" unui nomenclaturist.

Horia Roman Patapievici, (de acum H.R.P.) se dezvoltă ca nenumărate beizadele comuniste de origine străină, într-un spirit plin de ură şi dispreţ faţă de poporul român.

Această ură şi acest dispreţ mă fac să cred că este evreu, căci numai ungurii mai "practică" aceste sentimente, şi ungur nu este. Mai avem o trimitere sigură la originea lui H.R.P.: **ascensiunea lipsită de orice explicaţie pe scara ierarhică socială după 1989:** directorul I.C.R. din 2005 (ajunge la putere discreţionară Băsescu) şi până la căderea guvernului M.R. Ungureanu 2012, o altă catastrofă a neamului românesc, "frate geamăn" cu Patapievici.

"Părinţii au mâncat aguridă şi copiilor li se sterpezesc dinţii" - nemărginita înţelepciune a poporului român!

Facem o precizare: nu îl condamnăm pe H.R.P. pentru că "s-a născut greşit", cum au făcut iudeo-comuniştii, **îl condamnăm pentru ce a făcut el!** Vorba tov. Băse: puşcăriabil 100%!!

Cine îl numeşte într-o funcţie atât de importantă pentru promovarea culturii româneşti în lume, indirect a intereselor româneşti, pe un post mult mai "dulce" decât de ministru şi mult mai longeviv: sluga incontestabilă a intereselor anti-naţionale, a intereselor evreieşti în România, a intereselor de grup, un alt produs oribil, un monstru sufletesc al iudeo-comunismului autohton, cel care a încercat şi continuă să promoveze un nou gen de genocid, cel prin măsuri criminal-economice!

2. "Cine este" I.C.R. se ştie.

3. Mai avem însă de răspuns la una dintre cele trei întrebări: ***pe cine serveşte "comportamentul" lui H.R.P.?***

Păi să o luăm de la început: ca să ai un loc la "masa bogaţilor" trebuie să dovedeşti că îl meriţi.

Fiecare candidat la un astfel de loc îşi alege singur modalitatea de parvenire, dacă nu i se impune. Proba principală este **servirea intereselor iudaice oricând şi oriunde.**

Bine, şi cum o face H.R.P.?

Promovând teoria conform căreia românii sunt un popor de troglodiţi, de retardaţi, de primitivi conduşi de instincte primare, **poziţie din care este în firea lucrurilor de a fi la discreţia poporului "ales"!**

Pentru a induce acest punct de vedere în mintea şi conştiinţa oricărui român, fapt care ar crea un **sentiment de inferioritate propice pentru o subjugare totală a neamului nostru**, "se lucrează" de zeci de ani la **falsificarea istoriei naţionale**, la **minimalizarea marilor valori româneşti** individuale şi colective, şi, mai nou, la formarea mentalităţii conform căreia noi am fost un neam de criminali (apropos de holocaust)!! Promovarea ideii că în România a avut loc un genocid al populaţiei evreieşti în timpul celui de al doilea război mondial, de care se face vinovat întregul popor român, este categoric unul dintre testele de promovare "la masa bogaţilor". Veţi vedea, citind, felul în care este prezentat poporul român de către Patapievici, că este cel al unor oameni nu numai capabili de genocid, dar chiar sortiţi să fie criminali!

Orice persoană care vrea să ajungă în vârful piramidei sociale în România trebuie să promoveze public interesele evreieşti sub una din două forme posibile: ori să îşi batjocorească neamul, ori măcar să se prefacă total neştiutor apropos de genocidul anti-naţional care începe cu masacrul din Basarabia (iunie 1940) şi se termină aproximativ la amnistia deţinuţilor politici în 1964. Mai este însă obligatoriu să adopţi teza tovarăşilor referitor la "holocaust în România", cum explicam mai sus.

Tovarăşul *Şobolanievici* H.R. înţelege ca nimeni altul că pentru a avea un loc în râvnita horă a puterii şi a bogăţiei, trebuie să îţi faci publice în mod clar şi fără dubii sentimentele anti-româneşti; o face ca nimeni altul!

Nu a îndrăznit nici un trăitor pe pământul României să se exprime public, în "documente" care pot fi oricând utilizate ca acte de acuzare penală, **mai urât, mai "elaborat" împotriva poporului de pe urma căruia trăia.**

***Faptul că de 16 ani Procuratura nu s-a sesizat din oficiu, acuzându-l de "defăimarea poporului român" prevăzută în Constituţie* (art. 30 aliniatul 7), *este dovada cea mai clară a faptului că justiţia este controlată de forţe supranaţionale*.**

Faptul că forţe anti-naţionale supervizează orice manifestare devenită publică, apreciind în ce măsură aceasta este în concordanţă cu interesele lor, reprimând aşa-zisele "manifestări" "naţionaliste" sau "fascistoide" sau "legionaroide" este deja socotit în firea lucrurilor ca şi răsplătirea "făptaşilor", care nu mai miră pe nimeni.

Oricum ai întoarce pe toate feţele "dilema", *ce ar fi determinat numirea acestui personaj în postul de preşedinte al I.C.R.?*

Un răspuns legat de "opera" culturală a acestuia este exclus.

Normal că atunci nu rămâne decât cealaltă alternativă: serviciile aduse cuiva!

Cui? Celor care de un secol încearcă "să desfiinţeze" poporul român!

Voi utiliza împărţirea pe "capitole" din broşura editată în 2005 de medicul român stabilit în Canada, dl. Pădeanu Dumitru alias Corneliu Florea, aceasta fiind poate cea mai importantă luare de poziţie împotriva odiosului personaj, un denunţ pe care în orice ţară care nu a devenit colonie evreiască, **Procuratura trebuia să îl ia în seamă, cu consecinţele de rigoare.**

Citate din "opera" lui H.R.P.:

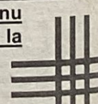
Geografia României: *"Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării"* (din "Politice" ediţia 1996 pag. 63)

Populaţia României: "*23 de milioane de omuleţi patibulari*" (patibular = bun de spânzurat) (pag. 53); *"Un popor cu substanţa tarată. Oriunde te uiţi, vezi feţe patibulare, ochi mohorâţi, maxilare încrâncenate, feţe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare."* (pag. 34)

"Românii nu pot alcătui un popor pentru ca valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roşu." (pag. 64)

Ca "şef de stat" care numeşti în funcţie un personaj având astfel de convingeri, ca diriguitor pe mapamond al culturii naţionale, nu există altă motivaţie decât că gândeşti la

face parte dintr-un grup care faci şi tu parte şi, evident, îţi reprezintă opţiunile! Este absolut logic şi constatat la orice demnitar mai mare sau mai mic: când ajunge la putere îşi răsplăteşte membri "grupului de gândire şi interese".

"Cine se aseamănă se adună" - cred că este proverbul franţuzesc; cel românesc sună aşa: *"spune cu cine te aduni ca să-ţi spun cine eşti"* - această paranteză la adresa inteligenţei şi consecvenţei băsiştilor care încearcă să îşi motiveze opţiunea cu poveşti despre lupta neobosită a lui Băsescu pentru interesele naţionale!

Mai nou se scoate la iveală, cu acte în regulă, faptul că cele două persoane care reprezintă etalonul "duşmani de moarte ai intereselor naţionale" (sus-numitul, mână în mână cu Ungureanu având la timpul respectiv funcţia de ministru de Externe) îşi dezvăluie rolul şi poziţia **blocând orice fel de tratative referitoare la preluarea "moştenirii Gojdu" (două miliarde de euro) şi returnarea tezaurului românesc deocamdată "confiscat" de Rusia, în valoare de cel puţin zece miliarde de euro!** Atenţie, aceasta în situaţia în care pentru prima oară în istoria relaţiilor româno - ruse, ruşii sunt aceia care propun începerea tratativelor bilaterale!

Ştiţi cum se numeşte acţiunea Băsescu – Ungureanu, scoasă la iveală de ambasadorul Dumitru Prunariu, primul şi ultimul cosmonaut român? "Subminare a intereselor naţionale", şi se plăteşte cu ani grei de puşcărie!

Băsişti inteligenţi de pe lumea aceasta, nu vă vine "să vă daţi pumni cu ciocanul" în "tărtăcuţă"?

"A zis cineva ceva?"

Linişte de mormânt!

Aş fi foarte curios să văd cum explică tovarăşii băsişti lipsirea României de nişte sume atât de mari şi de necesare trecerii peste criza economică. Ştiu că nu se luau mâine aceşti bani, dar nici criza nu se termină poimâine!

V-a îngheţat limba în gură? ***Puteţi să explicaţi poporului român "gestul patriotic" al acestor doi monştri?***

Dacă veţi motiva cu idioţenia că s-au torpilat tratativele pentru a păstra la un nivel acceptabil relaţiile româno - ruse, vă voi mai spune o dată: ***ruşii au propus tratativele!*** Bă, înţelegeţi vreodată ceva?

Apare întrebarea clasică: ***"cui îi foloseşte"?*** Simplu: **acelora care vor să aducă România în stare de faliment!**

Altă întrebare care în context apare ca pueriIă: ***Băsescu + Ungureanu "joacă" în echipa României sau contra "echipei României"?!***

Dar să revenim la blasfemia H.R.P.

Limba română: *"Româna este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim sau... să o folosim numai pentru înjurături..."* (pag. 64)

Istoria românilor: *"În toată istoria mereu peste noi a urinat cine a vrut. Când i-au lăsat romanii pe daci în forma hibridă strămoşească, ne-au luat în urină slavii: se cheamă că ne-am plămădit din această clisă daco-romano-slavă, mă rog. Apoi ne-au luat la urinat la gard turcii: era să ne înecăm, aşa temeinic au făcut-o.*

Demnitatea noastră constă în a ridica mereu gura zvântată, iar ei reîncepeau: ne zvântam gura la Călugăreni, ne-o umpleau iar la Războieni, şi aşa mai departe, la nesfârşit. Apoi ne-au luat la urină ruşii, care timp de un secol şi-au încrucişat jetul cu turcii pe care, în cele din urmă, având o băşică a udului mai mare, i-au dovedit." (pag. 63)

Comentariu: din această prezentare, lăsând la o parte alte consideraţii, străbate la suprafaţă bucuria cu care îţi prezintă "nimicnicia" românilor, care oricum au trudit pentru ca acest nimic să îl poată murdări cu o elocvenţă suburbană. În loc să scrie "s-au pişat în gura noastră" scrie că "s-au urinat"! Dovada incontestabilă a unei solide culturi!

Cultura românilor: *"Puturoşenia abisala a statutului suflet românesc... spirocheta (microbul sifilisului) românească îşi urmează cursul până la erupţia terţiară, subreptică, tropăind vesel intr-un trup inconştient, până ce mintea va fi în sfârşit scobită,: inima devine piftie, iar creierul un amestec apos."* (pag. 49).

Comentariile inutile.

"Cu o educaţie pur românească nu poţi face NIMIC." (pag. 56); *"România are o cultura de tip second hand"* (emisiune televizată)

Viitorul României: *"Eminescu este cadavrul nostru din debara, de care trebuie să ne debarasăm dacă vrem să intrăm în Uniunea Europeană."* (revista "Rost" nr. 24/2005).

Comentariu: bineînţeles că la un moment dat trebuie "să îşi dea arama pe faţă" atrăgând atenţia asupra faptului că se situează "în tabăra" "excelenţei sale" Moses Rosen, un lucru pentru care nu era nevoie de multă perspicacitate; pentru a se înţelege; a simţit nevoia "să îşi îngroaşe" semnătura pentru a spulbera orice suspiciuni (cu referire la încercarea rabinului-şef de a opri editarea "Operei Politice" a lui Mihai Eminescu" şi, în general, de "a desfiinţa" personalitatea şi opera poetului naţional).

Echipa programată de dirijorii intereselor iudaice la nivel mondial să preia puterea în România - dacă nu mâine, "poimâine" - va suferi schimbări în viitorul apropiat; astăzi, Băsescu, Ungureanu, Patapievici, Tismăneanu; ca mâine Băsescu "va face paşi" - "maurul" şi-a făcut datoria, propulsând pe prima scenă a politicii româneşti trei alogeni, măcinaţi de ura împotriva românilor şi a României.

Trădători ai neamului, susţinători ai acestei "echipe", veţi da socoteală!

Nicador Zelea-Codreanu

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: Care este diferenţa între *ecumenicitate* şi *ecumenism*?
PREMIU: *"Frăţia de Cruce"* – Gh. Istrate.

***

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 5)

***

REFORMA UE

Miniştrii de Externe din 11 ţări propun un preşedinte unic şi o singură armată.

Vom comenta pe scurt: La Varşovia a avut loc şedinţa "Grupului privind viitorul Uniunii Europene". Din acest grup fac parte miniştrii de externe din: Austria, Belgia, Germania, Danemarca, Spania, Italia, Lyxemburg, Olanda, Polonia, Portugalia şi Franţa.

Pentru aceasta trebuie ales prin vot direct un preşedinte "european" care, la rândul său, să îşi aleagă un guvern "european".

Până a vorbi despre poziţia României în context, mai exact despre faptul că pe noi nu ne întreabă nimeni nimic, pare curioasă prezenţa Poloniei între aceste ţări cu care (credeam noi) nu are comun decât catolicismul (şi nici acela peste tot).

Poate nu ştim noi cum arată Polonia de astăzi, dar pe cea de ieri o ştim sigur: sătulă de lipsă de suveranitate şi compusă din oameni mândri de naţia lor.

Ideea noastră că din punct de vedere politic această reformă ar atenta la suveranitatea naţională „se clatină" din cauza prezenţei Poloniei.

Pentru noi, pentru români, să ne alarmăm de problemă este ridicol din două motive:

- în primul rând, am fost şi suntem ignoraţi ca o colonie fără drept de opţiuni
- în al doilea rând, despre care suveranitate naţională am putea să vorbim? .Poveşti de adormit proştii!

Vedem că practicăm o suveranitate limitată oricum şi faţă de UE, şi faţă de USA.

Problema ardentă pentru noi este că această mare uniune europeană este total dezinteresată de „omul' român, că vrea să ne trateze ca pe "zece negrii mititei" pe plantaţiile Sionului.

Nu ştim care "a turbat": ei sau guvernanţii noştri? Cum îşi închipuie cineva că zece milioane de români vor trebui să opteze între încălzire şi lumină electrică? Zece milioane de români, fără exagerare, nu vor supravieţui atunci când preţurile utilităţilor se vor egaliza în România cu preţurile Luxemburgului. Păi aceştia au un salariu minim pe economie de 1300 de euro şi noi unul de sub 200 euro.

Ideea că în perspectivă salariile şi pensiile vor creşte este infirmată de realitate. De la salariul minim de 700 de RON, marea creştere în următorii 5 ani va fi de 100 RON, şi tot sub cei 200 de euro vom fi. Asta este problema noastră: "mai aproape de piele: cămaşa" economică; haina politică deocamdată este înlocuită cu "o cămaşă de forţă'. Ştiţi povestea: "Dormi liniştit, Fondul naţional de Investiţii lucrează pentru tine".

Români, nu "vă culcaţi pe-o ureche", termitele lucrează în tăcere, se hrănesc din temelia casei noastre şi a vieţii noastre.

Ochiul, mintea şi urechea ageră! Dacă vreţi să ieşim din pericole, va trebui să apreciaţi că tot noi suntem, de fapt, singura soluţie. Voi plus noi, victorioşi în război!

***

PAŞI PE AMINTIRI - ODESSA (continuare din pag. 13)

Tănase, cu trupa sa, "Cărăbuş", juca în piesa care făcea seară de seară săli pline, *„Eu şi Stalin"*, cupletele din reviste fiind reproduse apoi de lăutarii ambulanţi în toate cârciumile (atât din zona centrală, cât şi la mahalale). Îmi amintesc şi acum versurile: *"Ce credeai tu, măi Stalin, / Că bei ceaiul la Berlin? / Din capul lui Molotov / Facem tocuri la pantof."* Versuri picante "prieteneşti" a făcut marele actor Constantin Tănase la adresa sovieticilor timp de două-trei săptămâni din septembrie 1944, care au fost "cântecul de lebădă", el nemaieşind niciodată la rampă.

"Era rău cu der, die, was, / Dar mai rău e cu davai ceas: / Davai ceas, davai moşie, / Haraşo tovărăşie! / Davai ceas, davai palton, / C-am rămas în curul gol."

La trei zile după cucerirea Odessei de către armatele române oraşul a fost vizitat de către mareşalul Ion Antonescu. Cu acest prilej a avut loc înhumarea, cu mari onoruri militare, a celor care şi-au pierdut viaţa în urma atentatului terorist în clădirea care fusese sediul NKVD-ului şi în care se instalase Comandamentul Militar Român. Discursul ţinut de către conducătorul statului român a fost scurt şi a trasat liniile de viitor în administrarea oraşului. S-a referit, fireşte, şi la gen. Golgojanu, pe care l-a numit "erou, dar care a murit ca un prost" (întrucât controlul clădirii fusese cercetat superficial şi nu se descoperise nimic deşi în aceasta se găseau peste două tone de explozibil!). A ordonat să se amenajeze de urgenţă câteva cimitire mari în afara oraşului, unde au fost înmormântaţi mii de militari români (cel mai mare a fost la Dalnic, cu peste 5000 de morminte cu cruci).

Administratorul oraşului a fost numit un om cu mare experienţă în acest domeniu: este vorba de primarul Gherman Pântea; ţinutul dintre Nistru şi Prut, denumit Transnistria, îl avea ca răspunzător pe Gh. Alexianu, profesor universitar.

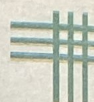

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa**; **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente şi pentru jumătate de an.

Viorel Mândrescu – Bucureşti: Aveţi dreptate, se vorbeşte des la superlativ de dirijorul Sergiu Celibidache al cărui centenar se sărbătoreşte anul acesta. Elogiile sunt justificate, dar, din păcate, foarte rar se aminteşte de un coleg de-al său care, fără nici un echivoc, se situează pe aceeaşi înaltă treaptă - e vorba despre ilustrul dirijor şi compozitor Ionel Perlea. Te uimea pentru că nu dirija după partitură, ale cărei foi nici nu era atinse. Memoria sa uriaşă îl scutea de urmărirea a peste 700 de lucrări simfonice şi opere pe care le ştia cu totul pe de rost. De aceea un concert simfonic sau un spectacol de operă dirijat de Ionel Perlea era un eveniment muzical rar. Era socotit unul din cei mai mari wagnerieni ai lumii din ultima jumătate de veac. Actul de la 23 aug. 1944 l-a găsit în Germania. Timp de aproape un sfert de veac Ionel Perlea a purtat cu glorie bagheta sa de dirijor între Şcoala din Milano şi Metropolitan din New York. Legat de meleagurile natale, a iubit muzica românească pe care a popularizat-o pretutindeni, făcând să răsune în marile săli de concerte ale lumii, ori de câte ori a avut prilejul (simfoniile şi rapsodiile lui George Enescu precum şi alte lucrări din creaţia simfonică românească). În acest chip şi-a îndeplinit el datoria de artist patriot. Până la finele deceniului şapte din secolul trecut numele lui Ionel Perlea a fost pus la index, la aceasta „contribuind" şi faptul că era cumnat cu Mircea Eliade, un vârf al diasporei române.

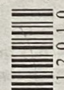
Cornel Bărbulescu – Bârlad: Nu este nici o greşeală, Elena Alistar a fost unica femeie care a făcut parte din Sfatul Ţării adunat pentru a decide Unirea Basarabiei cu România. S-a născut în 1873 la Vaisal, în judeţul Ismail din Basarabia; fiică de preot, a absolvit Şcoala Eparhială de Fete din Chişinău, a devenit învăţătoare, apoi a urmat Facultatea de Medicină din Iaşi. A militat pentru Unirea Basarabiei cu România, publicând articole în piesă şi organizând un grup de propagandă a ideilor unioniste în teritoriile româneşti de dincolo de Prut. Pentru „activitate naţionalistă" în 1914 a fost închisă 45 de zile la Chişinău. După eliberare s-a retras la Iaşi. A fost mobilizată pe front, în 1916, ca medic. În 1917 a participat la constituirea Partidului Naţional Moldovenesc şi tot în acelaşi an a fondat Societatea Culturală „Făclia Femeilor Studente la Medicină" şi „Liga Culturală a Femeilor din Basarabia". În octombrie 1917 Elena Alistar a fost aleasă deputat în Sfatul Ţării de la Chişinău, mandat exercitat în perioada 21 nov. 1917 - 27 nov. 1918. Într-un discurs ţinut în 1918 ,Elena Alistar se adresa nehotărâţilor cu înflăcăratele cuvinte: "Acum ori niciodată noi trebuie să ne unim. Orice moldovean, fie el cât de cât democrat, trebuie să înţeleagă aceasta şi să facă tot ce se poate, să aducă orice jertfă pentru a înfăptui această Unire". După Unire a fost directoare la Şcoala Eparhială de Fete din Chişinău pe care a condus-o în perioada interbelică, având o intensă activitate pe plan social. A fondat „Liga Culturală a Femeilor" şi „Gruparea Femeilor Române" sub conducerea prinţesei Alexandrina Cantacuzino, mama comandantului legionar Alecu Cantacuzino. La 28 iunie 1940, când Basarabia a fost anexată Rusiei Sovietice, Elena Alistar s-a refugiat cu familia în România, stabilindu-se la Iaşi, apoi la Pucioasa , unde a şi murit, în 1955.

Ion Popescu – Bucureşti: În volumul său de „Memorii" mitropolitul Bartolomeu Anania (1921 - 2011), povestindu-şi viaţa şi activitatea, precizează că în anul 1935 s-a înscris în „Mănunchiul de prieteni", pepiniera Frăţiei de Cruce (organizaţia legionară a elevilor). În anul 1936 era deja încadrat în „Frăţia de Cruce". "Mărturisesc că în Frăţia de Cruce din Seminar nu se făcea politică, nici antisemitism, ci doar educaţie, şi că nu am avut de învăţat decât lucruri bune: iubirea de Dumnezeu, de neam şi de patrie, corectitudinea, disciplina în muncă, cultivarea adevărului, respectul pentru avutul public, spiritul de sacrificiu". În anul 1941 a fost arestat o lună de zile pentru participarea la funeraliile unui comandant legionar. Mărturiseşte în continuare înaltul prelat: "După trei săptămâni am fost eliberat, dar în cazierul meu a rămas fişa cu calificativul „legionar", un stigmat de care, orice ai face, nu scapi o viaţă întreagă. Nu am făcut parte niciodată dintr-un partid politic, dar am fost şi am rămas de dreapta". În anul 1942 a fost arestat şi condamnat din nou la şase luni închisoare pentru că ar fi deţinut în podul Mânăstirii Cernica materiale legionare şi arme.

Anton Georgescu – Ploieşti: Oaspeţii nepoftiţi ai României, aviatorii americani căzuţi prizonieri în anii 1943 şi 1944, în număr de cca. 700, au dus în lagărele unde au fost internaţi, un trai de invidiat. Ei nu au fost predaţi Germaniei datorită intervenţiei energice a mareşalului Antonescu, care a vizitat zonele bombardate din Ploieşti în urma raidului de maximă intensitate efectuat la 1 aug. 1943. El a ordonat ca americanii ucişi să fie înmormântaţi cu toate onorurile militare. Au avut loc câteva funeralii comune (români, americani şi germani), cu trompete, drapele de paradă şi gărzi de onoare, trăgându-se salve de adio. Se ştia că prizonierii lui Hitler, oriunde erau prinşi , erau totdeauna trimişi în lagărele nemţeşti, Antonescu însă a spus: „Americanii au fost capturaţi în luptă aici, de aceea puterea care-i deţine trebuie să fie România". Generalul de aviaţie Gerstenberg a fost de acord şi a răspuns: „Dragă d-le gen. Antonescu, ei au fost doborâţi aici, bineînţeles că ei sunt prizonierii dvs., îi voi preda pe toţi aceia pe care i-am arestat noi". Cei mai mulţi dintre prizonierii americani au fost internaţi în staţiunea montană Timişul de Sus. Ofiţerii nu puteau găsi nod în papură amenajării locuinţelor (de fapt, vile), atât de luxoase erau, cu o deschidere splendidă către munte. Prizonierii nu făceau corvoade la bucătărie şi nici un fel de alte servicii şi erau încântaţi de mâncare, ei spuneau că „aici totdeauna e de înghiţit pe săturate". Ofiţerii americani primeau o soldă echivalentă cu rangul lor din Armata Română: în cazul unui locotenent, 22.400 lei (în jur de 22.50 dolari U.S) pe lună, salariu mare în România: un ţăran care efectua munca grea se socotea norocos să câştige doi dolari pe săptămână. Despre bombardamentul Ploieştiului de către americani, cunoscut sub numele de Tidal Wave (Valul nimicitor), s-au scris câteva cărţi în limba engleză, dar şi în română, autorii acestora din urmă fiind Victor Danciu - „Misiunea Tidal Wave", Ion Grigorescu - „Bine aţi venit în infern" şi Mihai Pelin - „Raidul escadrei trădat". La terminarea războiului un tânăr militar german pe nume Erich Hanfland a relatat despre lupta teribilă dusă pentru distrugerea rafinăriilor româneşti şi despre avariile mari suferite de aviaţia americană: la finele raidului numai 33 de aparate erau apte de zbor din cele 178 plecate de la baza din Bengazi, Libia. La bateria sa de 20 mm Erich Hanfland a tras 1450 de rafale, arzând două ţevi, timp în care a doborât două bombardiere Liberator.

Puiu Totu – Constanţa: *„În numărul trecut aţi amintit în trei rânduri de aviatorul Horia Agarici. Tatăl meu l-a cunoscut, vă pot da câteva informaţii despre viaţa lui. S-a născut în 1911 în Elveţia, la Lousanne, devenind ofiţer de aviaţie după ce a urmat cursurile Şcolii de Aviaţie Militară de la Cotroceni. Cu avionul său marca Hurricane, a doborât trei avioane la Constanţa în ziua de 23 iunie 1941, fapt ce a făcut să fie decorat cu „Virtutea Aeronautică clasa a treia", „Coroana României cu spada şi panglica Virtute Militară" şi cu „Crucea de Fier" germană, fiind avansat la gradul de căpitan aviator. În anul 1955 a fost degradat, ca şi alţi aviatori care se distinseseră pe frontul de Est. A fost reabilitat şi i-a fost redat gradul de căpitan abia în 1965. A murit în anul 1982, la Eforie, fiind înmormântat cu onoruri militare. A publicat mai multe cărţi, printre care volumul de versuri „Acorduri şi armonie" (1942), cel de nuvele „Şoimul Furtună", precum şi tratatele de specialitate „Aviaţia de vânătoare" şi „Lupta în cer".*

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

